68 - 23

Akbaba

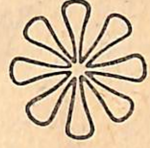
— Bu kadar konuştuğunuz yeter beyler... Son söz bende artık!

Bu yılın ilk ikramiye çekilişinde

1,5 MİLYON LİRA

Bütün tasarruflarınızı Bankamızda toplamakla bu çekilişe daha büyük kazanma şansı ile katılabilirsiniz.

İstanbul'un seçkin semtlerinden Çiftehavuzlar'da kaloriferli, konforlu, şahane manzaralı, beheri 75.000 lira değerinde

6 adet Apartman Dairesi

Ayrıca gönlünüzün dilediği yerde yuva sahibi olabilmeniz için

2 adet 100.000 lira

ve gene ayrıca

4 adet 50.000 lira
4 adet 25.000 lira

ve gene ayrıca

200 liradan 10.000 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri

*

Son para yatırma günü:

15 Haziran 1968

M 963

size de en güzel yuva... size de servet

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Moran : 1117 — 93)

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 23 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Mayıs 1968

Yazısız

DOLMALAR!

BİZİM geleneksel yemeklerimizden biri dolmadır. Kuzu dolmasından başlayarak patlıcan dolması, biber dolması, domates dolması, etlisi ve zeytinyağlısıyla soframızın başkonuklarıdır. Bir de yalancı dolma vardır ki adına yaprak sarması da denir. Taze asma yaprakları, içlerine pirinç ve yağ konarak elde sarılır; bir tencereye dizilir; üstüne tarif üzere suyu tuzu katılır; ateşe verilir; piştiği zaman da sofraya alınıp âfiyetle yenir.

Her halde yaprak sarmasına yalancı dolma adı boşuna verilmemiştir. Çünkü dolma kelimesinde doldurulmak anlamı vardır. Sözgelişi taze kabak önce ele alınır, bıçakla içi oyulur, sonra doldurulur. Yaprak sarması ise «doldurmak» değil, «sarmak» fiili üstüne hazırlanır. Oysa «doldurmak» çok önemli bir iştir. Çünkü yalnız kabak, domates, biber gibi şeyler doldurulmaz, insanlar da doldurulur. Bir evde hır çıkmayagörsün... Karı koca ne zaman kavga etseler işin içinde bir bityeniği vardır. Kadın:

— Herif, herif... Gene seni o kaynanam olacak cadı doldurdu da ondan üstüme geliyorsun... diye başlar ağlamaya.

İnsanlar yalnız doldurulmazlar, dolma da yutarlar, hem de salt sofralarda değil, konferans salonlarında, siyasî parti kongrelerinde, miting meydanlarında, seçim propagandasında pek âlâ cinsinden ağzımıza lâyık yağlı dolmalar:

— Vatandaşlaaaar!... Sizlere büyük hizmetler yaptık, daha da yapacağız, nurlu ufuklar pek yakındır, hele siz oy'ları bize verin, biz daha neler de neler yapacağız: Her vatandaşa bir otomobil, her aileye bir kat, her kata bir buzdolabı... Partimize oy verenler arasında kur'a çekilerek hediyeler dağıtılacak... Muasır medeniyet seviyesine böylece ulaşıvereceğiz, oy'larınızı bize verin!..

Vatandaş bu dolmaları birbiri ardına yutup gevşer ve hazım rahavetinden kendini kurtaramazken siyaset kulisi arkasında birbirini kutlamalar:

— Beyefendi tebrik ederim, konuşmanız bir şaheserdi...

— Memleketin en büyük hatibisiniz beyefendi...

— Beş saat, altı saat konuşsanız zamanın nasıl geçtiği vallahi anlaşılmıyor beyefendi...

Çoğu zaman «beyefendi» vatandaşlara dolma yutturmanın şevki içindedir ama, kendisi de ağızdan dolmanın birisidir.

İşte, memleket miadı dolmuş şu politikanın bütün dolmalarını siyaset tenceresinde kaynatarak önümüzdeki pazar seçimlerine böylece hazırlanmaktadır. Ne var ki gazetelerde tafsilâtıyla okuduğumuza göre bu hazırlığa meşhur politikacıların eşleri de kendilerine göre katılmaktadırlar. Meselâ C.H.P. Genel Sekreteri Bülent Ecevit'in eşi Rahşan hanım, bir yandan çamaşır yıkayıp bir yandan da seçmen mektuplarını cevaplandırıyormuş. A. P. Başkanı Demirel'in eşi Nazmiye hanım da kocası propaganda gezilerine çıkarken yolluk olsun diye yalancı dolma hazırlıyormuş.

Doğrusunu isterseniz biz Rahşan hanımın çalışmasına hak verdik. Bir yandan seçmen mektuplarına cevap vermek, bir yandan çamaşır yıkamak her halde yararı olan işlerdir. Hele Rahşan hanım, kocası Genel Sekreter olmadan önce Halk Partisinde birikmiş kirli çamaşırları da yıkamaya kalkarsa Tanrı yardımcısı olsun deriz.

Nazmiye hanımın kocasına yolluk olsun diye yalancı dolma hazırlamasına önce inanamadık. Bereket versin gazeteler haberi doğrulayan fotoğraflar da yayınlamışlardı. Gerçekten Nazmiye hanım masanın başına geçmiş, yayvan tepsileri önüne almış, maharetli parmaklarla asma yaprağını kavramış... Hani fotoğraf birden film gibi devam etse bir tutam pirinç alarak yaprağın üstüne koyacak, saracak, kapatacak, tencereye dizecek, sonra doğru ateşe...

Yağıyla, tuzuyla, suyuyla bir iyice kaynadı mı yaprak sarması bu mevsimde pek de iyi olur.

Peki... Süleyman bey ne yapacak seçim propagandası boyunca bu dolmaları?

Kendisi mi yiyecek hepsini?

Elbette karşısında avurdu çökmüş, ardı pantalonun içinde kaybolmuş köylüleri gördükçe dolmaları yemek değil, dağıtmak isteyecektir.

Öyleyse Nazmiye hanım pek iyi bir iş yapmıştır; zira seçim propagandası gezilerinde kocasının eliyle seçmenlere dolma yedirmek hem sevaptır, hem de seçim geleneğimize uygundur.

AKBABA

Üçyüz köylü arasında toprak yüzünden silâhlı çatışma oldu. — Gazeteler —

DÜELLO!

Beyefendinin beyni

Vedat SAYGEL

SEÇİMLERİN yaklaşması Küskünler Ülkesindeki küskünlüğü bir kat daha artırmış, fakat propaganda faaliyetlerinin en kızıştığı sırada beyefendinin sağlık durumu ile ilgili haber, ortalığı yeniden karıştırmıştı. Bir taraftan ülkenin en ünlü doktorları, beyefendiyi kurtarmanın çarelerini arıyor; diğer taraftan kopmaları önlemek için Küpçüler Partisi ileri gelenleri beyefendinin umutsuz durumunu, üyelerden saklıyordu.

Fakat seçim sonuçlarını etkileyecek nitelikte gelişmeler olur da, fısıltı gazetesi durur mu? Küpçüler'in en korkulu rakibi Lüpçüler Partisi, beyefendinin sağlığı ile haberi hemen almış, Küpçüler Partisinin başsız kaldığını ülkenin dört bir tarafına yaymıştı. Söylentiler öylesine çeşitliydi ki, hangisine inanmaları gerektiğini seçmenler de şaşırmıştı. Kimi:

— Beyefendi komadaymış, diyor. Kimi:

— Yok canım, beyefendi turp gibi maşallah... Terliyken su mu içmiş ne, birazcık soğuk almış, diyordu.

Bu sırada beyefendinin sağlık durumuyla ilgili en doğru haberi özel bir kurye, toplantı halinde bulunan Parti Genel Merkezine getiriyordu. Tıp otoritelerinin kararı pek kısaydı. Oy birliği ile aldıkları karara göre, beyefendinin yaşaması için, kesinlikle beyninin değiştirilmesi gerekiyordu!

Başkan yardımcısı, büyük bir üzüntü ile gerçeği öğrenen arkadaşlarına:

— Seçimlerin sükûneti, partimizin selâmeti bakımından bu haberi çok gizli tutmalıyız arkadaşlar, dedi.

Parti Genel Sekreteri, arkadaşını destekledi:

— Bana sorarsanız yalnız gizlemekle de kalmamalıyız. Çünkü biz ne kadar gizlesek, eloğlu duyar. Bir kere duydu mu da, sayın başkanımızın beyinsizliğini cümle âleme yayar!

— Evet, dedi başkan yardımcısı. Her kürsüye çıkan kendi yapacaklarını edeceklerini sıralayacağına, bizim yaptıklarımızı diline dolarsa vay halimize! Bu sebepten, yalnız gizlemekle kalmamalıyız. Genel Başkanımızın aklından şüphe etmeyi yasaklayan bir de kanun çıkarmalıyız.

Toplantıda bulunanlardan biri sordu:

— Peki, beyin meselesini nasıl halledeceğiz?

— Hangi beyin?

— Beyefendinin beyni?...

Hepsini bir düşüncedir aldı. Neden sonra söz isteyen parti kurucularından biri:

— Efendim, dedi, tıp'la muhalefetin bizleri yok etmek için elele verdikleri artık ayan beyan ortaya çıkmıştır. Muhaliflerimiz, memleketsever partimizi dağıtmanın yollarını arıyor, maalesef doktorlarımız da beyefendide hastalık bulmak için birbiriyle yarışıyor. «Böbreği çalışmıyor» dediler, böbrek bulduk. «Hatâ dalağındaymış» dediler, dalak bulduk. Tam, eh artık bugün yarın taburcu edilir diye beklerken, «Kusur beyefendinin midesinde» dediler, hiç kullanılmamış bir mide uydurduk. Şimdi de «Kusur kafasında» deyip, çıktılar işin içinden!

Başkan yardımcısı:

— Dili unutturnuz, dedi.

Genel Sekreter atıldı:

— Yaa... O ne rezaletti öyle... Sen tut, yirmi yıllık politikacıya, onyedilik bir genç kız dili tak!

Tıp'ın muhalefetle işbirliği yaptığını savunan parti kurucusu:

— Hatırladıkça kan beynime sıçrıyor, dedi. Genel seçimlerdeydi değil mi? Miting alanı bayraklarla donanmış, yurdun dört bir yönünden taraflarımız toplanmış, millet sabırsızlıkla beyefendinin konuşmasını bekliyor. Yazılı metni eline tutuşturup, saldık kürsüye... «Sayın vatandaşlarım» diye başlayıp, «İktidara geldiğimizde yapacağımız işleri sıralamaya başlamadan önce, halen iktidarda bulunan partinin yaptığı hatâlardan söz açmak istiyorum» diye devam etmesi gerekirken, incecik bir kız sesi ile, «Sevdiğim adam çok çapkındır, içki içer egoist» diye günün modası olan bir şarkıya başlamaz mı?

Başkan yardımcısı:

— Yaa... dedi. Allahtan çabucak farkına vardık da, hemen mikrofonları kesiverdik.

— Sonra bir soruşturma, bir soruşturma, beyefendiye takılanın, diskoteklerden çıkmayan bir genç kıza ait olduğunu öğrendik.

— O günkü olayda kabahat bizimdi, dedi Genel Sekreter. Hatırlarsanız, beyefendiyi sıkı bir kontroldan geçiren İl Başkanımız doktor Abüzittin bey, «Aman» demişti. «Beyefendiyi bu durumda halkın huzuruna çıkartmak, seçimleri kaybetmek demektir.» Nedenini sorduğumuzda, şu cevabı vermişti: «Beyefendiye takılan organları partiye gönülden bağlı bir vatandaştan alsalardı, mesele yoktu. Anlayabildiğim kadarı ile her organ, muhaliflerimiz olan ayrı ayrı partililerden alınmış. Mide, dalağı reddediyor, dalak böbreği reddediyor, böbrek vücudu reddediyor! «Beyin konusunda titiz davranmazsak, tam seçimler arifesinde beyefendiyi muhalefet safında görebiliriz!

— Doktorlar da aynı fikirde, dedi beyefendinin sağlık durumuyla ilgili en doğru haberi getiren kurye. Kan grubu tutan, beyin büyüklüğü uyan ve siyasî inançları aynı olan kusursuz beyinli bir partilinin bağışta bulunmasının gerektiğini söylediler.

Gençten biri sordu:

— Peki nasıl anlayacaklarmış bunu?

— Organ değiştirmenin ceket değiştirmek kadar kolaylaştığı bu devirde, onun da çeşitli yolları varmış. Kan gurubunu anladıktan sonra, beyin büyüklüğünü röntgenle tesbit ediyorlarmış. Beynin kusurlu ya da kusursuzluğunu anlamak, hepsinden daha kolaymış. Vericinin davranışları ile konuşmalarını inceleyip, aklından zoru olup olmadığını anlıyorlarmış.

— Bütün güçlük, partili bir verici bulmaya kaldı desenize...

Yine bir sessizlik oldu, sonra bu sessizliği Genel Sekreterin konuşması bozdu:

— Mesele bütün çıplaklığı ile ortadadır arkadaşlar. Beyefendinin yaşaması ve önümüzdeki seçimlerden partimizin muzaffer çıkması, küçücük bir bağışa bağlıdır. Var mı içinizde beynini bağışlamak isteyen?

Kimse parmak kaldırmadı. Genç partili:

— Beynine ya kılıç çekelim, ya barbut atalım, dedi.

Parti kurucusu:

—Demokratik usulden şaşmayalım arkadaşlar, dedi. Kapalı oy sistemi ile başkan seçer gibi, beynini verecek arkadaşı seçelim.

— Bu iş seçimle halledilemez, dedi politikacı topluluğundan biri. Vericinin ille gönüllü olması gerekir. Şahsen beynimi beyefendiye bağışlamayı çok isterdim. Fakat aranan beynin kusursuzluğu, bu isteğimi engelliyor.

Bir kaç kişi sordu:

— Neden?

— Aklımdan zorum olmasaydı, politikaya atılmazdım da ondan!

— Bir dakika... Doktorlarla konuşmadan hiçbir şeye karar veremeyiz, dedi Genel Sekreter.

Telefonu açtı, beyefendinin yattığı hastanenin numarasını çevirdi. Günlerdir harıl harıl çalışan, fikir birliğine varmak için saat başı toplanan doktorlardan biri, zırıl zırıl çalan telefonun alıcısını kaldırdı:

— Alo... Kimsiniz? dedikten sonra, sağlık kurulu başkanına:

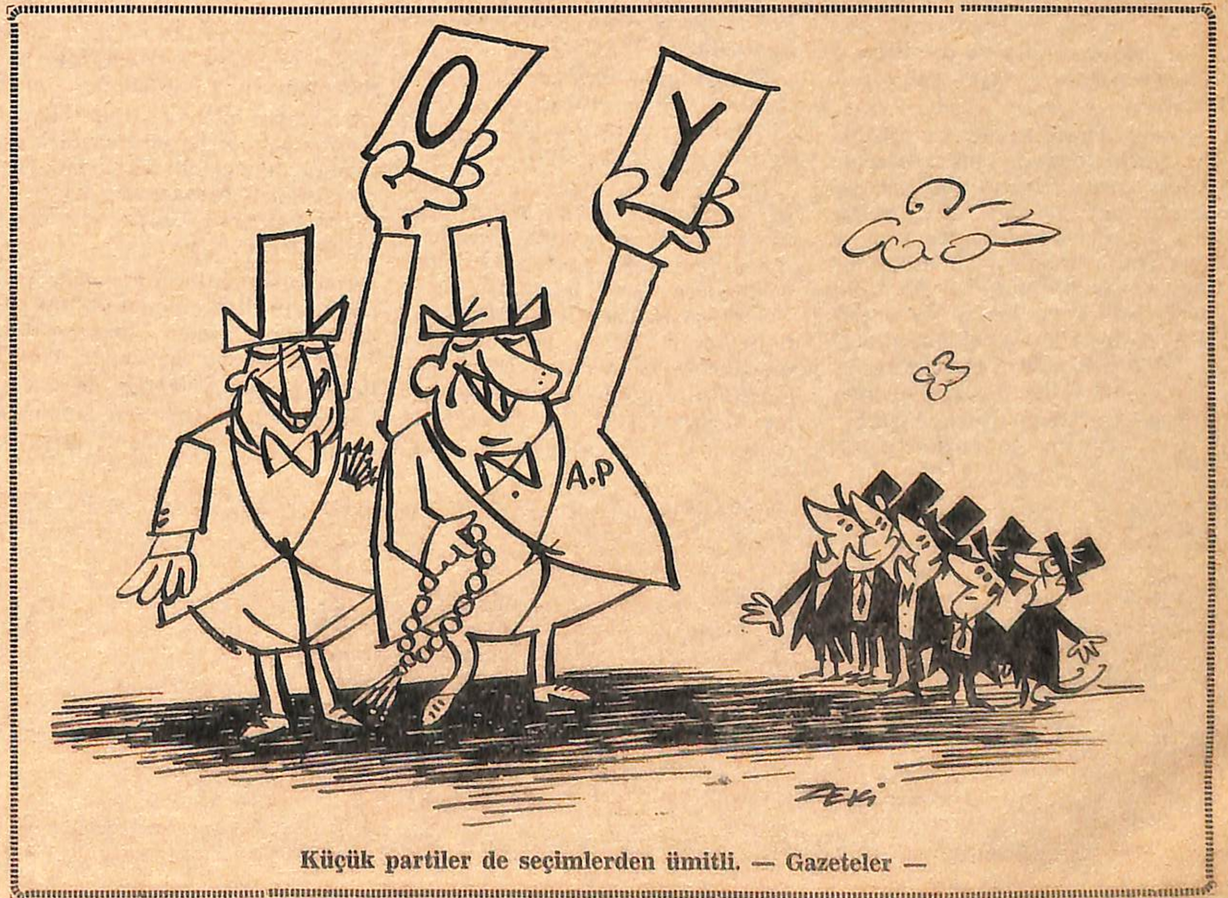
— Parti Genel Merkezinden beyefendinin durumuyla ilgili bazı şeyler soruyorlar, dedi.

Telefonun başına geçen kurul başkanı:

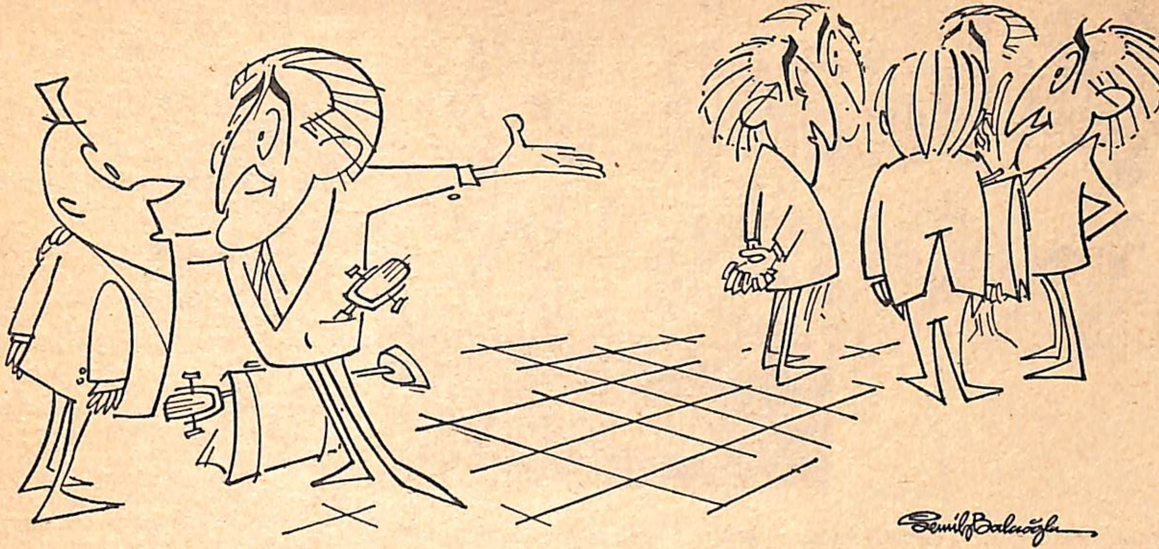
— Beyefendinin durumunda bir değişiklik yok, dedi. Genel Merkez üyeleri arasında beynini bağışlayacak birini mi arıyorsunuz? Hiç zahmet etmeyin efendim. Seçim propaganda konuşmalarını inceleyen kurulumuz gerek sizin partinizde, gerekse diğer partilerde aklından zoru olmayan bir politikacıya maalesef rastlayamamıştır. Beyefendi bu hali ile yaşar. Ne var ki iyi düşünemez, iyi uyuyamaz, normal bir insan gibi gülüp söyleyemez. Politika mı?... Politikacılık yapmasında hiçbir sakınca yoktur!

Bu açıklama üzerine Küpçüler Partisi rahat bir nefes aldı, Küskünler ülkesindeki seçimlere katılıp, Lüpçüler'i yenilgiye uğratmak için amansız bir çalışmaya başladı.

Vedat SAYGEL

Küçük partiler de seçimlerden ümitli. — Gazeteler —

Bölükbaşı — Gel, sana radyo konuşmalarımızı yapan kıymetli arkadaşları takdim edeyim!...

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Yokuş Aşağı

CENTİLMENLİK, sportmenlik falan gibi bir takım Frenkçe övgü lâfları var bazılarımızın günlük konuşmalarında. Bunlarla anlatılmak istenen, şöyle özelliklerdir:

İnsanın yenme ve kazanma hırsı ne kadar büyük olursa olsun, hasmına eşit fırsat tanıması. Bu yapılmadıkça hiç bir zaferin gerçek değeri ve tadı olamıyacağını bilmesi. Sırf kendi kendinin gözünden düşmemek için, her türlü imtiyazdan, kayırmadan, haksız destekten kaçınması. Şerefli bir yenilgiyi şerefsiz bir sözde zaferden değerli sayması...

Aslında bunları anlatan sözleri yurt dışından getirmeğe bizim hiç ihtiyacımız yoktur; zira öyle özelliklerin hepsi efendilik ve mertlik gibi ata mirası kavramlarımızın içindedir.

Eğer bir toplum kendi yaşayışı ve eğitimiyle üyelerinde bu meziyetleri geliştiremiyorsa, etiketlerini ithal etmesi hiçbir işe yaramaz. Bunlar insanın iç dünyasının konularıdır ama, ancak çevrenin teşvik edici örnekleriyle beslenip gelişirler.

Yani bir memlekette ofsaytçı, tekmeci, ayıca faülcü futbolcular en çok alkışlanıp en büyük transfer ücretlerini alıyorlarsa, onları kayıran hakemlere en kritik maçlar veriliyorsa, kulüplerin başına hep böyle durumlara gözyuman yöneticiler getiriliyorsa, o ülkeden çok sayıda «centilmen» oyuncu çıkmasını beklemek boşunadır.

Bu ölçüye vurulunca Türkiye'nin toplum manzarası nasıldır dersiniz?

Açık konuşmamı isterseniz bendeniz derim ki —ülkücülük konusunu bir yana bırakıp sırf çıkarlar matematiğini uygulamak kaydıyla— bugün toplumumuzun her hangi bir alanında «centilmence» davranmak için hafiften enayi olmak gerekir.

Ne keyifli şeydir bilirmisiniz o matematiğin ustalarından olmak ve bugünkü toplumumuz kadar bereketli uygulama toprağı bulmak!

O açıdan bakılınca hamallıktan başka nedir yani eşit şartlar altında futbol oynamak? Saha dediğiniz yokuş olmalı. Bizim kale yukarıda, karşı tarafın kalesi aşağıda bulunmalı ve haftayımda değişmemeli. Ayrıca bizim kale ağzı iki, onlarınki yirmi iki metre olmalı. Maçlar ancak bizim taraftan karşıya doğru kasırga gücünde rüzgâr estiği günlerde oynanmalı. Hakemler de yalnız bizim oyuncuların baba, amca, dayı, enişte ve bacanakları arasından seçilmeli.

Boks yapılacaksa rakip, insanın kendinden en az otuz kilo hafif olmalı. (Eğer değilse maçtan önceki ay boyunca müshilden başka bir şey verilmeyerek doğru kiloya indirilmeli). Maçın başlamasına on dakika kala keratanın kafasına iri coplar, bileklerine kalın sopalar vurulmalı. Maç sırasında seyircilerin ona —ama yalnız ona— söğmeleri, şişe vesaire atmaları, gözüne su tabancasıyla sirke sıkmak falan gibi şakalar yapmaları serbest bırakılmalı. Yine de, her ihtimale karşı eldivenlerimizin içinde birer muşta bulunmalı.

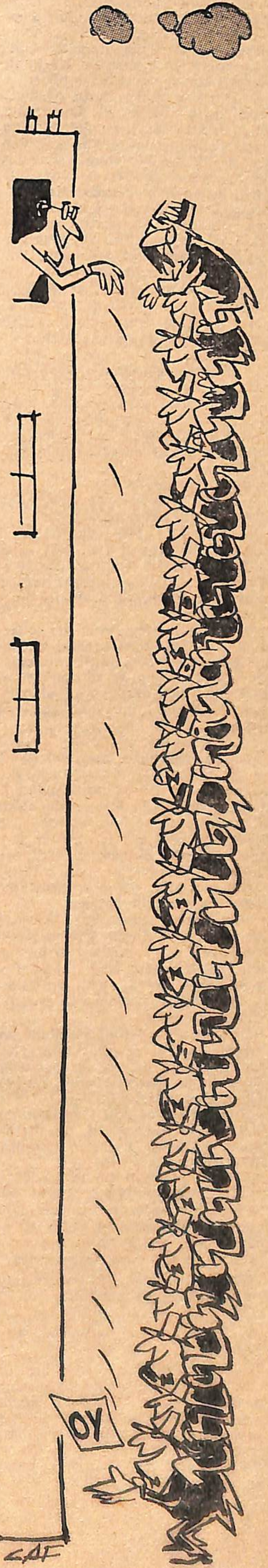
Zar atılacaksa bizim zarların yüzlerinde yalnız 4, 5, 6, hasmın zarlarında ise yalnız 1, 2, 3 olmalı. Poker oynanacaksa bizim desteden asları usulca çekip almamıza izin verilmeli. Rulet çevrilecekse biz numarayı çark durduktan sonra da söyleyebilmeliyiz.

Böyle şeylerle uğraşmayıp hasımlarla kafa tokuşturacaksak, söz gelimi avukatlık edeceksek, yine işler bizim için yokuş aşağı ayarlanmalı. Yargıcın bize vâdesi geçmiş bonolu borcu olmalı. Bizim önümüze mikrofon konulmalı, karşı taraf avukatına hiç söz verilmemeli. Herif zorlu çıkar da ille konuşmağa kalkarsa aksırık ve boğmaca tipi öksürüklerle lâfı gargaraya getirilmeli. Zabıt kâtibi yalnız bizim sözlerimizi yazıp karşı taraf iddialarını zapta geçirmemeli. Mübaşir bizim tanıklarımızı içeri alıp karşı tarafınkileri:

— Yanlış gelmişsiniz, sizin dâva İkinci Asliye Hukukla Yedinci Ağırcezanın arasındaki Üçüncü Sulh kaleminin yan odasında görülüyor, altı kat tırmanıp sağa döndükten sonra koridorun sonundaki dar merdiveni çıkın, diyerek tavan arasına göndermelidir.

Eğer bu oyunlar memleket çapında ve en üst seviyede oynanacaksa, o zaman lehimizdeki yokuş o kadar dikleşmeli ki düz duvar olmalı. Bu duvar tam bir tarafsızlıkla bütün rakiplerimizin yolunu kesmeli; kapıları yalnız bizim işimize gelen kişilere, düşüncelere, davranışlara açılıp bütün ötekilere sımsıkı kapanmalı. Ve biz bu muhteşem duvarın üstünde, bir cihangir edasıyla kaşlarımızı çatıp ayağımızın dibindeki rakiplerimize boyuna eşitlikten, haktan, kardeşlikten falan bahsederek...

Yok, lâfı uzatmayalım. İnsan bu rüyalara fazla kapılırsa başarılı Türk politikacısı olma yoluna giriverir maazallah! **Refik ERDURAN**

Yazısız

Çok başarılı ameliyatlar

MUZAFFER İZGÜ

DOKTOR Remzi ile, doktor Kerim'in muayenehaneleri arasında yalnız bir sokak vardı. Bu iki doktor yıllardan beri birbirlerinin rakibiydiler... Hele bir hasta önce Dr. Kerim'e gitsin, ondan sonra Dr. Remzi'nin yanına gelsindi, o zaman Dr. Remzi, Dr. Kerim'in vermiş olduğu reçeteleri inceler:

— Tüh tüh tüh!... derdi hastaya. Yahu amca sen iyi ki ölmemişsin be! Ne ilâçlar bunlar yahu! Hiç bu hastalığa bu ilâçlar verilir mi? Vallahi Dr. Kerim bey meslektaşımdır, şudur, budur ama, bırak baytar olmayı, kasap dahi olamaz! Kasap olabilmek için bile biraz anatomi bilmek gerektir. Vah amcam vah, bereket çok dayanıklı bir vücudun varmış da, dayanmışsın, yoksaaa!.. Şimdi ben sana bambaşka ilâçlar vereceğim, Allahın izniyle bir şeyciğin kalmıyacak, turp gibi olacaksın. Ama bir şartla, Kerim beyin verdiği ilâçları derhal imha edeceksin.

Hasta:

— Toprağa gömeyim mi o ilâçları? diye sorduğunda:

— Vallahi ne yaparsan yap, imha et o ilâçları. Onların evde bulunması bile tehlikelidir... Bu ilâçları eczanelerde demir kasalar içinde saklarlar.

Hasta, tevekkülle:

— Atom bumbası, deyince, Dr. Remzi'nin neşesi yerine gelir:

— Bomba amca bomba, derdi.

Sanki Dr. Remzi, Dr. Kerim'den geri mi kalırdı? Ona da Dr. Kerim'den bir hasta gelince, reçeteleri okur okur, gözyaşlarını silerek, burnunu çekerek:

— Vah dayıcığım vah! der ağlardı. Bu genç yaşında toprak olacaktın. Şuna bak yahu, şu ilâca bak yahu! Hiç bu hastalığa bu ilâçlar verilir mi? Yazık değil mi şu adamcağıza! Belki de bir yığın çocuğun vardır?...

— Var beyim, altı tane!

— Tüh tüh tüh!... Bir yığın çocuk yetim kalacaktı. Aman Allahım!... Efendim, bu Dr. Kerim denilen adam meslektaşım, şu bu ama, vallahi koyun çobanı bile olamaz. Ben bu Kerim beyi çok iyi bilirim, tam onbir senede bitirmiştir fakülteyi. Onda bir kafa vardır, nah küt!...

Küt müt ama, bir gün gazetelerde haber bomba gibi patladı:

«Dr. Kerim Kerimoğlu, başarılı bir ameliyatla Hasan Yumuk isimli bir iskele hamalının sağ böbreğini sola, sol böbreğini sağa taktı. Hastanın nabzı, ateşi normal olup 24 saat içerisinde maşallahı var tam iki kilo su dökmüştür.»

Dr. Remzi'nin iki eli böğründe kalıverdi, bu haberi okuyunca. Kerim'in başarısı bir şey değil, bundan böyle bütün hastalar onun muayenehanesine giderlerdi.

Nitekim, öyle oldu... Aradan onbeş gün geçmemişti ki, Dr. Remzi sinek avlamağa başladı. Simsarı Raif'i çağırarak sordu:

— Raif, n'olacak bunun sonu?

— Vallahi olacağı yok doktor bey. Sen de bir şeyler yapacaksın. Böbrek mi değiştireceksin, dalak mı çıkaracaksın, yoksa bacak mı takacaksın, bir şeyler yapacaksın işte...

Dr. Remzi, elini şakaklarına götürerek düşünmeğe başladı:

— Haydi yapalım dedik, bu işin isteklisini nereden bulacağız? Kim razı olur böyle bir şeye?

— Valahi bilmem doktor bey, demin Kerim beyin muayenehanesinin önünden geçtim, Allah seni inandırsın hastalar kuyruğa girmişlerdi. Acaba kaynananızı bu işe razı edemez miyiz?

Dr. Remzi, acı acı güldü. Neden sonra:

— Acaba Dr. Kerim'in ameliyat ettiği hastayı çağırsak, onunla konuşsak olmaz mı? Ha ne dersin?

— Ne gibi doktor bey?

— Sen bana o adamı getir, gerisine karışma!

İşin ucunda ekmek meselesi var.

Simsar Raif, gitti, o hastayı buldu ve Dr. Remzi'nin muayenehanesine getirdi.

Dr. Remzi, hastanın halini hatırını sorduktan sonra:

— İdrardan ne haber? dedi.

— Sidik mi beyim? Çok iyi. İçtiğimi hemen çıkarıyorum.

— Pekiyi, sana bir teklifim var.

— Buyrun beyim!

— Gel senin böbreklerini tekrar eski yerlerine takalım?

— Kaç para vereceksin?

Dr. Remzi, hayretle:

— Ne parası? diye sordu.

— Ne parası olacak beyim, basbayağı para. Ben Dr. Kerim'den bu işe razı olurken tam onbin bangnot aldım. Aldım amma, şimdi gör sen onun mâyenehanesini, arı govanı gibi işliyo.

— Ben de on bin veriyorum.

— Vallaha olmaz beyim. Neden dersen, bu işin piyasası pahallandı artık. Hadi hatırın için yirmi bin olsun!

— Canım onbeş bin verelim.

— Beyim olmaz. Biz kelleyi goyuyoz, sen yirmibin goyuyon. İyi oluncaya kadar yemem içmem senden son fiyet ondokuz bine olur bu iş. Vallaha, 18 bin 999 desen olmaz. Buna da razı olmam amma, neden dersen beyim, onbinle arsayı aldık, şindi üstüne ev kondurmak için ondokuz bin lâzım. Razıysan hemen yarın ameliyatı yap! Ben de gazatacılara beyanatlar veririm. İşiyemez oldum, ataşım fırladı...

Doktor tamamladı:

— Red ihtimalleri başladı, diye.

— Başladı beyim başladı... Reddediyor işte. İstemiyor, sağcı böbrek solcu olsun, solcu böbrek sağcı olsun!

Dr. Remzi:

— Olur, razıyım, dedi.

İki gün sonra gazetelerde haber bomba gibi patladı yine:

«Daha önceleri Dr. Kerim Kerimoğlu'nun sağ böbreğini sola, sol böbreğini sağa geçirdiği hastası Hasan Yumuk'un böbreklerinde sağ sol mücadelesi başladığından, böbrekler dün yerinden alınarak Dr. Remzi Pekbilir tarafından başarılı bir ameliyatla tekrar eski yerlerine monte edilmiştir. Hastanın nabzı, tansiyonu, ateşi normal olup, ayrıca Allah nazardan saklasın, hasta 24 saat içerisinde tam beş kilo su dökmüştür.»

Bu haber Dr. Kerim'i küplere bindirmeğe kâfi geldi.

Aradan onbeş gün geçmemişti ki, simsarını derhal hasta Hasan'ın yanına yolladı. Hasan, sırıtarak girdi Dr. Kerim'in yanına:

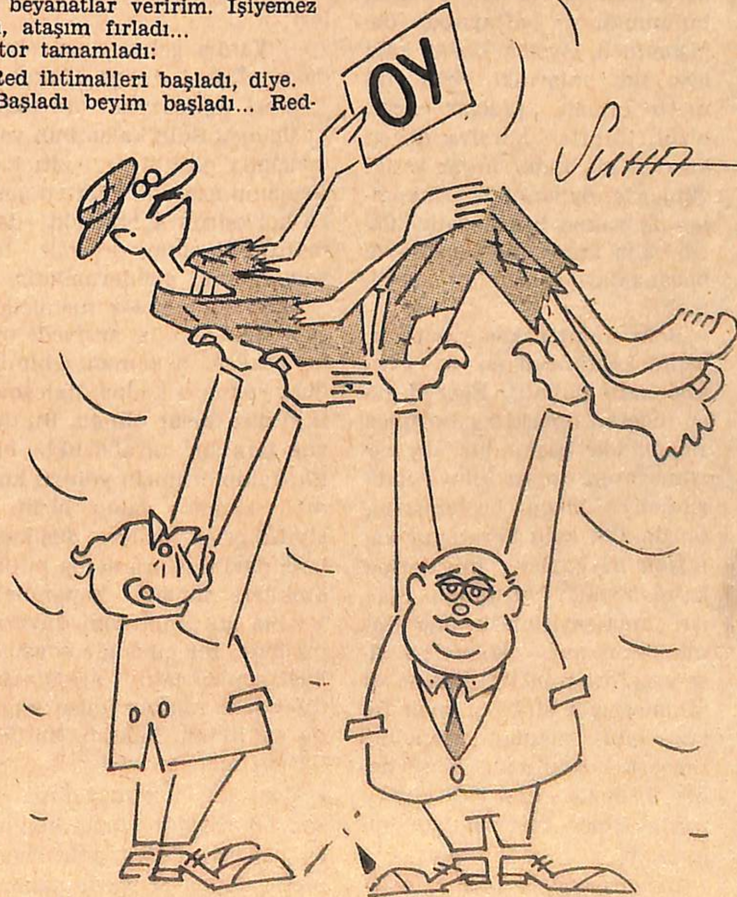
— Buyur beyim, dedi.

— Sen ne yaptın yahu?

— Ne yapacağım beyim, ekmek kapısı.

Doktor, gülmeğe çalışarak:

— Sana yeni bir ameliyat yapacağım Hasan, dedi.

Partilerüstü!

— Yap beyim. Parasıynan değil mi bu iş?

— Kaç para istiyorsun?

— Otuz bin beyim.

— Sen ne yaptın Hasan?

— Otuz bin vallaha beyim.

— Ama bu para pek çok.

— Eski piyasa öldü beyim. Evin ikinci katını çıkacağım. Sordum soruşturdum, otuz binden aşağı çıkmaz dediler.

— 25 bin?

— Olmaz beyim.

— Ama insanlık...

— Biz de insanık beyim...

— Pekiyi razıyım.

Üç gün sonra yine gazetelerde bir başarı haberi:

«Dr. Kerim Kerimoğlu başarılı bir ameliyatla hastasının sidik torbasını çıkararak, yerine koyun işkembesinden bir torba takmıştır. Hastanın nabzı, tansiyonu normal olup Allah pis nefeslerden esirgesin hasta 24 saatte sekiz kilo su dökmüştür...»

Haberi okuyan Dr. Remzi:

— İş inada bindi arkadaş! dedi.

Simsarına:

— Bana çabuk bul gel o adamı! diye bağırdı.

— Beyim bekleyelim, aradan 15-20 gün geçsin, adam biraz iyileşsin.

Aradan geçen 15-20 gün, Dr. Remzi'ye yıl gibi geldi. Aldı Hasan'ı önüne:

— Bana bak Hasan, dedi, iş inada bindi. Senin sidik torbasını baştan değiştireceğiz.

— İyi ama beyim, neden benim hep alt organlarla uğraşıyorsunuz, biraz da yukarıya çıksanız ya...

— Sen paraya bak!

— Baktım beyim!

— Ne istiyorsun bu iş için?

— Vallaha beyim, üçüncü dördüncü katlar için elli bin istiyorlar. Verirsen?...

— Verdim be!...

Üç gün sonra gazetelerde bir haber:

«Daha önceleri Dr. Kerim Kerimoğlu tarafından sidik kesesi alınarak yerine koyun işkembesi takılan Hasan Yumuk'a bu torba küçük geldiğinden ve de hastanın hayatı tehlikeye girdiğinden, hastaya ikinci defa Dr. Remzi Pekbilir tarafından başarılı bir ameliyat yapılarak, önceden takılmış olan koyun işkembesi çıkarılmış, yerine öküz işkembesi takılmıştır... Hastanın nabzı, tansiyonu, ateşi normal olup, yatak yorgan dayandırmaksızın hiç durmadan şırıl şırıl su dökmektedir...»

Dr. Kerim Kerimoğlu, haberi okuyunca deliye döndü:

Simsarına:

— Bul şu Hasan'ı! diye bağırdı.

Hasan, ancak bir ay sonra bulunup geldi:

— Söyle beyim?

— İşin inada bindiğinden haberin var mı Hasan?

— Var beyim. Ben de işi inada bindirdim. Altı kat, bir de çatı katı yapacağım. Tam 75 bin lira lâzım.

— Verdim gitti!

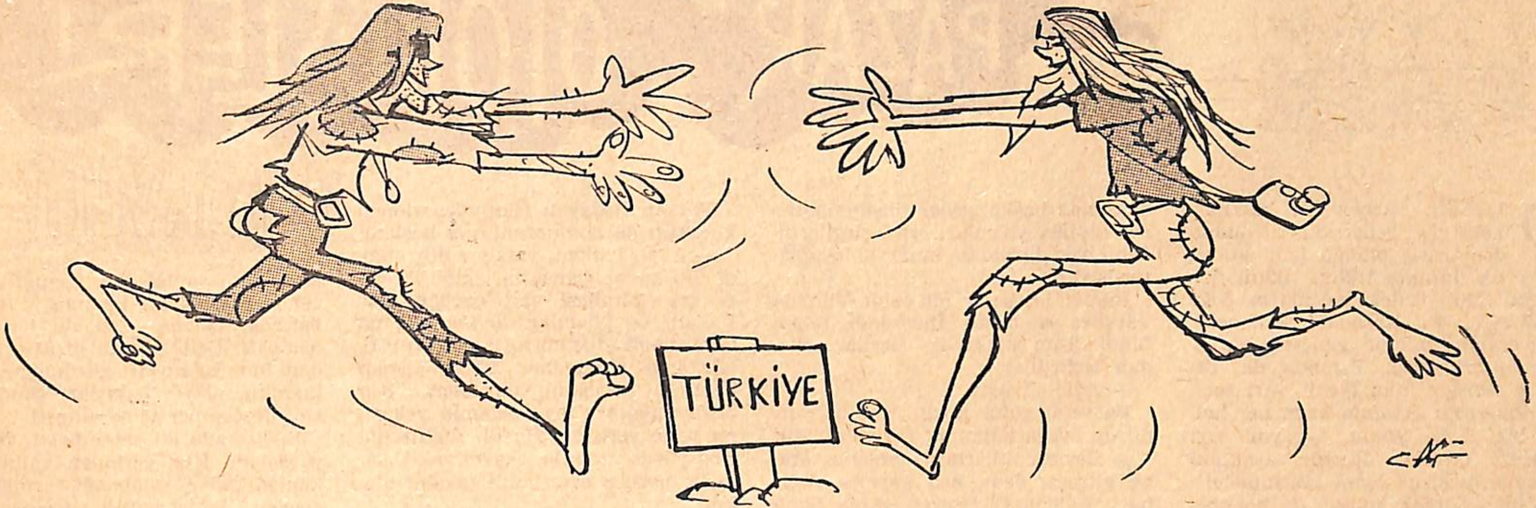
Üç gün sonra gazetelerde bomba gibi bir haber:

«Hasan Yumuk, altını ıslatmaktan kurtuldu... Sidik kesesi olarak takılan öküz işkembesi Hasan Yumuk'a kâfi gelmeyince, Dr. Kerim Kerimoğlu tarafından hastaya yeni bir ameliyat yapılarak, yedek olmak üzere dıştan iki öküz işkembesi daha takılmıştır... Dıştan aşılamayı ilk defa yaparak başarı sağlayan Dr. Kerim Kerimoğlu'nu bu başarısından ötürü tebrik ederiz... Hastanın, ateşi, nabzı, tansiyonu normal olup, 24 saatte 15 kilo su dökmesine rağmen altını ıslatmamaktadır...»

Dr. Remzi bu olaydan sonra çok yalvardı, çok yakardı ama, Hasan'ı bir türlü razı edemedi. Hasan, önüne konan binliklerin yüzüne bile bakmıyor:

— Vallaha beyim, altı katını kiraya veriyorum, çatı katında da kendim oturuyorum, paraya pula heç bi ehdiyacım yok, diyordu...

1968 Turizm parolası: «Türkiye'de buluşalım!»

Yazısız

Geçmiş Zaman Olur ki... YUSUF ZİYA ORTAÇ

YAĞMA!

ESKİDEN küçük hırsızlıklar, büyük çığlıklarla dile getirilirdi gazetelerde. Çoğunu, tek başlık altında okurduk bu vurgunların: Yağma Hasan'ın böreği!

Kimdi bu Hasan acaba?... Her halde Beyazıt'tan Aksaray'a inerken, sol köşedeki eski Hasanpaşa fırınının Hasan'ı değil... Bizim rahmetli Hasan Saka da değildi elbet... Ama, tarihte, böreği yağma edilen bir Hasan varmış...

Ne güzel, ne sevimli, ne çocuksu yağma imiş bu börek yağması... Yeni yağmalar, böreği değil, börekçi tablasını, börekçi dükkânını, börekçi fırınını çoktaaan geçti!

Demokrasi politikacıları, seslendikleri topluluğa göre bir yağmacılık gösteriyorlar yirmi yıldır.

Orman mı?... Keçilere otlak, köylülere baltalık... Tek oya, bir ağacı yont, kürdan yap!

Türkiye'nin, erozyon yüzünden yılda bir Kıbrıs kaybettiğini uzmanlar söylüyorlar...

Yirmi yıldır cehalete orman kestiren politikacı, böylesine bir rahatlıkla berbere saçını kestirmez!

Balık mı?... Dünyanın en tatlı mavisinde, dünyanın en tatlı balıklarını yok ediyoruz: Dinamitle bütün yatakları uçurarak...

Balıkçılık mektebi, balıkçılık enstitüsü, Et-Balık Kurumu, balıkçılık uzmanı, balıkçılık gemileri... Hepsi hayâl perdesinde göstermelik.

Karada sineğin kökünü kazıyamayan devlet baba, denizde balığın kökünü kazıtıyor çocuklarına!

Bütün balıkçılardan dinlediğim tek çığlık var: On yıl sonra, sularımızda deniz kızı avlamak, lüfer avlamaktan daha kolay olacak!

1946 yağmacılığın başlangıç tarihidir. İlk saldırışta, soluğu minarede alıp Türkçe ezanı yağma etmedik mi?...

Ya gençliği sokaklardan, kahvelerden kurtaran Halkevleri?... Ya tiyatronun, musikinin, bütün güzel sanatların bereketli fideliği Halkevleri?... Yine o uğursuz 1946'da yağma edilmiştir.

İhtilâl öncesi Türkiye'nin son yağmasını, üç büyük ilimizin ana caddelerinde seyrettik, 6-7 Eylül gecesi: Yüzbinleri aşan barbar sürüleri, yalnız iç dünyadaki millî serveti değil, dış dünyadaki millî itibarı da yağma ettiler!

Gecekonduculuk da, demokrasimizin getirdiği bir yağma özgürlüğüdür. Polis ve jandarma gözünden uzak devlet toprağını, vatandaş toprağını yağma eden yoksulun yanında, gecekondunun toptancı tüccarı bile türedi!

Boğaz yolunda bir çiftlik, bir yanda koyunları, inekleri, bir yanda tavukları, horozları ve göz alabildiğine meyvalıkları, sebzelikleri ile, kanun himayesinde yağmacılık saltanatı sürüyor!

Tevfik Fikret, altmış yıl önce, bir ön sezi ile bunun için mi haykırmıştır:

Kanun diye, kanun diye, kanun tepelendi!

Geçen ay, Florya asfaltı üstünde, Merter Sitesini bin eli kazmalı bastı: Toprağı yağma için... Dağıttılar.

Ertesi gün, bin kişi üçbin oldu. Yine dağıttılar...

Daha ertesi gün?... Dört değil, beş değil, altı değil... Onbin kişi, kazma, kürek saldırdı...

Yine dağıtıldılar... Ama, İstanbul Valisi, içinde çatırdayan devlet otoritesinin acısı ile kelleyi koltuğa aldıktan sonra...

Bitti mi?...

İşte önümüzdeki gazetenin verdiği korkunç haber:

Adana'nın Bahçe ilçesinde, iki köy halkı, ikibin dönümlük bir toprağı yağma etmişler...

Bu toprak, devletin işlenmemiş boş toprağı değildir. Bu toprak, Adana ağasının bir ekip bin biçtiği toprak da değildir.

Kimin mi?...

Düziçi Öğretmen Okulu'nun toprağı... Öğrencilerin deneme bahçesi!

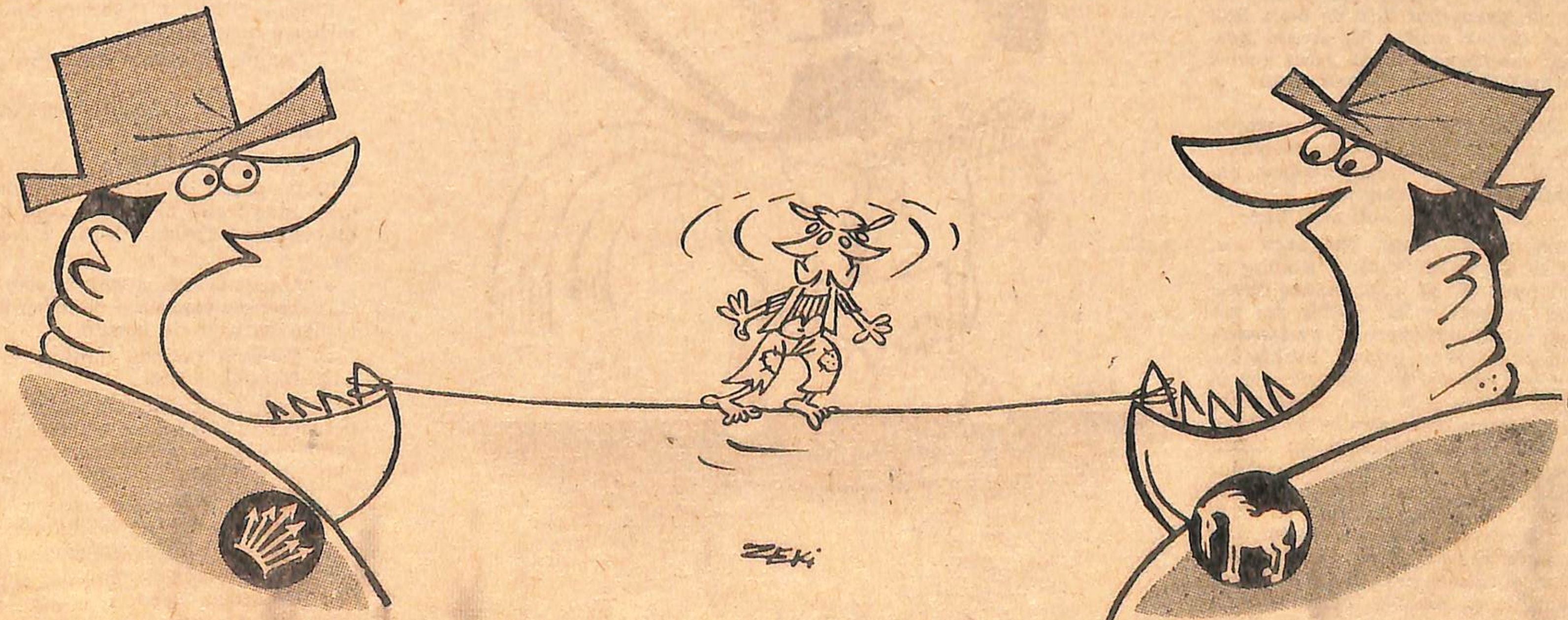
Ama asıl büyük yağma, asıl Türkiye'yi aç, susuz, havasız, ışıksız bırakacak yağmayı biz Üniversitelerde yapıyoruz: Kimimiz sağ elimizle, kimimiz sol pençemizle gençliğin altın kalbini, gençliğin ışıklı kafasını, gençliğin körpe inancını yağma ederek!

Köylerde kahveleri, köylerde camileri, köylerde mezarlıkları ikiye bölen ihtilâl öncesi yağmacılar bile böylesine zalim, böylesine kıyıcı değildiler. 27 Mayıs sonrasının gözü dönmüş politikacıları, Türkiye'nin bugününü değil yarınını yağma ediyorlar.

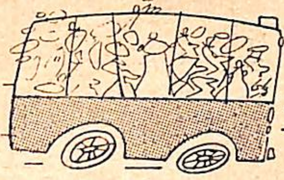
Yağma Hasan'ın böreği diyecektim ama, bütün Türkiye'yi baştanbaşa fırın yapsak, yine bu kadar börek çıkartamayız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

7 Temmuz 1965

Seçimlerde A.P. ile C.H.P. çekişecek. — Gazeteler —

PAZAR OTOBÜSLERİ

Adnan VELİ

OTOBÜS, Sarıyer'den kalkmış, Taksim'e geliyordu. Günlerden pazar olduğu için, araba, daha ilk durakta tıklım tıklım dolmuştu. Bu yüzden yolcuların çoğu ayaktaydı. En arkadaki kanapede, pencerenin önünde gençten bir adam oturuyordu. Yanında da, dekolte elbiseli, mini etekli, sarı saçlı bir kız vardı. Adamla kızın her halde bir ilişiği yoktu. Olsaydı, kızı pencere tarafına oturtur, ayaktaki yolcuların, kızın dizine sürünmelerini önler, üstelik kolunu da kanapenin arka demiri üstüne uzatarak, kızı muhafaza altına alırdı.

Otobüs Büyükdere'de durunca, tekrar arka kapıya bir hücum oldu. Yolcular, birbirlerini ite kaka içeriye dalıyorlardı. Biletçi biteviye bağırıyordu:

— Beyler! Ön tarafa yürüyelim. Ön taraf boştur.

Arabanın içi balık istifi gibi doldu. Arka sahanlıkta, gömleğinin yakasına beyaz mendil bağlamış bir sarhoş, az ileride, tombul yapılı bir Rum kadınına, hafifçe kanlanmış gözlerini dikmiş, Rize şivesiyle:

Vuslatın paşka âlem
Sen pir omre pedelsun...

diye şarkı mırıldanıyordu. Başka bir kadın, bir eliyle çantasını siper ederek, kucağındaki çocuğa meme veriyordu. Otobüsün tavan demirine yapışmış bir itfaiyeci de, çaktırmadan kadının göğsünü görmeye çalışıyordu.

Siyah başörtülü bir koca karı, gençten iki çocuğun oturdukları kanapeye, emekleye emekleye sokuldu:

— Efendi oğlum, dedi. Biraz öteye doğru kayıver de, ben de şu kenara ilişeyim.

— Bunun kayılacak hali kalmış mı valde hanım? Bu kadar kalabalığın içine ne diye girdin sen?

— Niye girmiyecekmişim? Kırk yılın başı, bir sinemaya gideyim, dedim. Damat pek methetti de...

— İyi ya, gel şöyle yanımıza iliş bakalım. Hangi filme gittin?

— Türkân Şoray'ın filimine... Hani ona âşık zengin bir adam varmış ya...

— Haaa, Rüçhan Adlı...

— Tamam... Kız istemiyormuş adamı. Adam da, Türkân'ımdan vazgeçemem diyesiymiş. Bizim gelin gazetede okuduydu. Ben de onun üzerine merak ettim. Şu zengin adamın vazgeçemediği kız, nasıl kızmış diyerekten, sinemasına gittim onun...

Daha öndeki sırada oturan emprime entarili bir madam da, mendiliyle mütemadiyen yelpazeleniyor, yanındakine dert yanıyordu:

— Ah vire, poli poli zesti kane...

En arkada oturan sarı saçlı kız, yavaş yavaş delikanlıya sokuluyordu. Adamın, bu sokulmadan memnun bir hali vardı. Hiçbir şey konuşmadan, birbirlerine yaslanarak anlaşacağa benziyorlardı. Ayakta duran bir kadınla üç erkek de, göz ucuyla onları kolaçan ediyorlardı. Bakışlarında biraz alay, biraz merak ifadesi vardı. Delikanlı her halde kendi kendine «Kız, fena kız değil... Bu kadar da avans verdiğine göre, teşne... O, nerede inerse, ben de inerim. Konuşur ahbap oluruz. Bir randevu alırım. Başka bir gün beraber gezmeye gideriz. Ve ondan sonra daima beraber oluruz» demiştir.

Ama, belki dememiştir. Belki, kız hakkında başka şeyler düşünmüştür de, otobüs yolcuları, yüz çizgilerinden, bakışlarından bunu anlayamamışlardır.

Biletçi iki sefer zil çaldı. Otobüs Tarabya'da durdu. İnen indi, binen bindi. Tam kalkacağı sırada, arkadan bağırdılar:

— Ağır ol, ağır ol...

Bu sefer şoför kızdı. Arabayı durdurup ayağa kalkarak geriye döndü:

— Beyler! Zillerle oynarsanız, araba gitmez, dedi. Atlı karınca değil bu... Eğlenmek isteyen varsa Luna Parka gitsin.

Şoförün bu lâfı üzerine, tekrar üç zil çalındı. Bu sefer biletçi de kızdı:

— Yahu, zillere dokunmayın dedik be! Amma da iş yahu...

Arka sahanlıkta gülüşmeler oldu. Kız, delikanlıya daha çok sokuldu. Şoför, enikonu öfkelendi. Hışım gibi yerine oturdu. Arabayı çok sert hareket ettirdi. Epeyce hız aldıktan sonra, birdenbire sıkı bir fren yaptı. Ayaktakiler, birbirlerini ezerek üstüste yığıldılar. Şoför, geriye dönerek:

— Arabanın zili ile oynayanlara böyle yapılır, dedi.

Bu arada, üç yaşlarında bir çocuğun ağzı, ön kanapenin demirine çarpmıştı. Burnundan kan gelmeye başladı. Yolculardan orta yaşlı bir hanım, şoföre çıkıştı:

— Nedir bu yaptığınız azizim? Evropa'da böyle şoförleri derhal cezalandırırlar. Ben de yarın, direktör jenerale bir reklamasyon yapacağım. Bu harekete doğrudan doğruya betiz denir. Katiyen başka bir şey denemez.

Arkadaki Rize'li sarhoş lâfa karıştı:

— Oy, sen de mi Rize'lisun? Hamsituzlamasi mi yapaysun?

Türkân Şoray'ın filminden dönen kocakarı da homurdanmaya başladı:

— Allah iyiliğini versin şoför efendi. Bu kadar cemaatin içinde ihtiyarı var, hâmilesi var, çocuğu var. Vallahi bu adamlar ne Cenneti, ne Cehennemi düşünüyorlar. Yarın öbür gün rûz-u mahşer'de «Leman hanımın çocuğunu düşürten sen değil miydin?» diye, adamın yakasına yapışıverirler. Haydi, doğru dürüst yürüt şunu da, akşam vakti, kazasız, belâsız evlerimize taksim olalım.

Nihayet pencerenin yanında oturan delikanlı, herkesin başka tarafla meşgul olmasından yararlanarak, kıza doğru eğildi:

Genç kız, hiç cevap vermedi ama, hafifçe gülümsedi. Elinde «Le Mariage Parfait» adlı bir kitap, kitabın arasında da, dergiden kesilmiş bir resim vardı. Resimde, genç bir erkekle bir kız, birbirlerine sarılmışlardı. Artık durum belli oluyordu. Hemen hemen anlaşmışlardı. Ama şu meraklı, alaycı bakışlar olmasa... Daha çok, daha iyi uyuşabileceklerdi.

Büyük bir hay huy içinde Emirgân'a gelen otobüse, inen üç beş kişiye karşılık, 15-20 kişi daha bindi. Araba tam yükünü almış, içeride kımıldayacak yer kalmamıştı. Rize'li sarhoş, santim santim ilerliyor, şişman madama rampa etmeye çalışıyordu. Tesadüfen önüne eşarplı bir Ermeni kadını düştü. Rize'li onu sıkıştırmış olacak ki, kadın öfkeyle geri döndü:

— Ka ne zorloorsun? dedi. Sürp Agop Meydanıdır ki, itoorsun çatana gibi... Çekil arkamdan... Yoksam perişanlığını gazetelar yazarlar.

Sarhoş, fazla üstelemedi. Ayakta gözleri kapanıyordu.

Otobüs Bebek'e gelirken, genç kız hazırlanmaya başladı. Kemerini düzeltti. Kitaplarını tertipledi. Bu bir bakıma, oğlana «sen de hazırlan» demekti. Delikanlı da kızın arkasından inmeye niyetli görünüyordu. O meraklı, alaycı bakışlar, şimdi ikisini de çember içine almıştı.

Biletçi zile iki sefer bastı. Otobüs yavaşladı. Kız, yerinden kalktı. Ön kapıya kadar, kalabalığı yarmak meseleydi. Araba durdu. Kız seğirtti. Nârin, mazlum, zarif bir hali vardı. İncecik sesiyle:

— Afedersiniz, geçebilir miyim? dedi.

Rize'li sarhoş, Ermeni kadını, itfaiyeci yol verdiler. Kız, güç halle, cendereden çıkar gii kendini kapıya attı. Ama peşinden gelen delikanlı, kalabalığı bir türlü yaramıyordu. Denizde kulaç atar gibi ilerlemeye çalıştı. Tam basamağın önüne gelince, şoför kapıyı kapattı. Otobüs yürümeye başlayınca şoföre bağırdı:

— Yahu, kapıyı açsanıza... İnen var, inen...

Sinirli şoför, cevap verdi:

— Araba kalktıktan sonra bir daha durmaz. Öteki durakta inersin.

— Yahu, ben inmeden kapıyı kapadın. Bebek'te hastam var benim.

Bu lâfa öteki yolcular da güldüler. Şoför durmadı, kapıyı da açmadı. Delikanlı boyuna zilleri çalıyor, ter ter tepiniyordu. Ama fayda etmedi. Şoföre seslendi:

— Yarın görüşürüz bakalım. Genel Müdür Saffet beye hepsini anlatacağım. Sert fren yaptığını, çocuğun burnunu kanattığını anlatacağım.

— Bir de benden selâm söyle... Sıhhati, âfiyeti yerindeymiş de...

Rize'li sarhoş, otobüsün tavanına tutunmuş, gözleri yarı aralık, delikanlının yüzüne bakıp gülümsüyor, kendi kendine şarkı mırıldanıyordu:

— Cittin artık, seni pen, nerde bulup yalvarayum?

Delikanlı burnundan soluyordu. Kız, o vaitkâr halleriyle güzel günler müjdeleyen kız, uçup gitmişti.

İleriki durakta otobüs durdu. Genç adam, kendini denize atar gibi, sokağa attı. Geriye doğru koşmaya başladı.

Kapıya ihtiyar bir kadın gelmiş, biletçiye danışıyordu:

— Oğlum, bu otobos Atikali'ye gider mi?

— Gider ama valde, Üsküdar'dan aktarma yapacaksın.

— İyi ya... Yaparım.

Kadın bindi. Otobüs Ortaköy'den kalktıktan sonra başka bir yaşlı kadın, şoföre sokuldu. Usulca kulağına:

— Efendi oğlum, ayıptır söylemesi, Sinanpaşa camisinin önünden geçerken duruver de ineyim.

— Caminin önünde durmaz araba... Durakta inersin.

— Hâşâ huzurunuzdan... Marulun üzerine su içtim de... Biraz dokundu galiba... Kazasız belâsız bir eve gideyim... E mi oğlum?... Caminin önünde duruver...

Şoför, ister istemez gülümsedi:

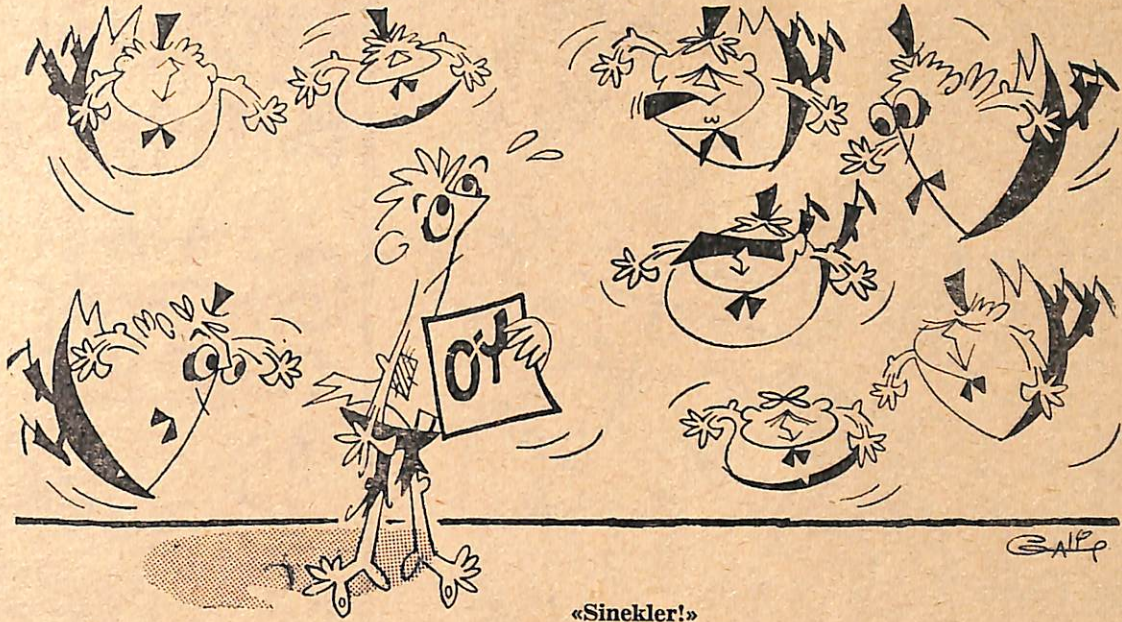
— Peki valde... O zaman olur...

Sancısı tutmuş gibi, biteviye sallanan kadıncağız Beşiktaş'ta indi. Otobüs de aynı hengâme içinde, Taksim'e doğru yoluna devam etti.

Organ nakilleri arttı. — Gazeteler —

7 gün

«Sinekler!»

PAZARTESİ

Nasıl olsa...

Seçim propagandalarının hızlandığı şu günlerde politikacıların gürültüsü, semt pazarcılarının yaygaralarını geçti. Adaylığını koyan, mikrofonu kapan patlıcan biber satar gibi bar bar bağırıyor:

— Rakiplerimiz ne yaparlarsa yapsınlar, seçimi biz kazanacağız!

— Vatandaş gerçekleri anlamış, iktidara bizi getirmeye karar vermiştir!

— Biz... Biz...

A.P.'lilere sorarsanız, seçimin galipleri şimdiden kendileri. C.H.P.'lilere sorarsanız, başarı C.H.P. nin. M.P.'lilere göre, M.P. kazanacak. C.K.M.P.'lilere göre, C.K. M.P. kazanacak. Y.T.P., T.İ.P., B.P., G.P., hepsi kazanacaklarından umutlu.

Fıkrayı bilirsiniz belki. Tavla oyunundaki ustalıklariyle övünen iki kumarbaz, «Ben seni yenerim!» «Asıl ben seni yenerim de, bir daha zarları eline almaya tövbe ettiririm!» diye başladıkları iddialaşma kavgaya yönelince, başından beri olayı izleyen komşu masanın kendi halindeki müşterisi araya girer:

— Birader, ne diye birbirinize giriyorsunuz, der. Madem ikiniz de zar kullanmada ustasınız, döğüşeceğinize isteyin şuradan bir tavla, kozunuzu paylaşın!

Bu teklife kumarbazların da akılları yatar. Tavla gelir, uzlaştırıcı müşterinin hakemliğinde oyun başlar. Fakat bu sefer başka bir aksilik çıkar ortaya: Parasına oynasalar, ikisinin de parası yoktur. Malına mülküne oynasalar, ikisinin de çulu yoktur. Nihayet biri:

— Kim yenerse, diğerine ceza versin, der. Söz gelişi ben yenersem (uzlaştırıcıyı göstererek) şu arkadaşın omuzuna çıkıp, kahvenin ortasında üç kere, «Tavla oynamaya hepinizin huzurunda tövbe ediyorum!» diye bağıracaksın. Tamam mı?

— Peki, der öbürü. Ben yenersem, aynı şeyi sen yapacaksın.

Seyircilerin meraklı bakışları arasında oyun başlarken, hakem durumundaki uzlaştırıcı, ceketini çıkarır, kravatını gevşetir, bazı hazırlıklara girişir. Çevresindekiler:

— Yahu, derler, iddia onların arasında... Sen ne diye soyunup dökünüyorsun?

Adamcağız boynunu büküp:

— Ne yapayım, der, madem hangisi yense bağırmak için benim sırtıma çıkacak, hiç değilse şu ceketi kırışmaktan kurtaralım!

Hangi parti kazanırsa kazansın, taşıyacak biz olduktan sonra, ceketleri çıkartmaya başlayalım mı dersiniz?

SALI

Yavaş yavaş

Bugünkü gazeteleri okuduktan sonra basının samimiyetinden biz de kuşkulanmaya başladık. Denizli'nin bağımsız belediye başkan adayı Üftadeoğlu'nu dillerine bir dolayış dolamışlar, adamcağıza demediklerini bırakmamışlar. Yok efendim bir eşekle deveyi propaganda aracı olarak kullanıyormuş da, denizi olmayan Denizli'ye bir balıkhane kuracağını vaadediyormuş da, devesini «Sembolümüz deve, müstakil belediye» yazılı dövizlerle gezdiriyormuş da, bir sürü baltalayıcı haber.

Birader atmak tutmak, her türlü propaganda aracına başvurmak serbest değil mi? Deveyi yürütmek için ister at seçer, ister merkep. Deniz olmayan yerde balıkhane kurmasına gelince: Adamcağızın sembolü deve, isteği bağımsız belediye... Hele balıkhaneyi bir kursun, denizi de kovalarla taşır Denizli'ye...

ÇARŞAMBA

Garantiye almış

Günün en önemli haberi şu: «Niğde Belediyesi 18 eşeği sigorta ettirdi.»

Başka ne yapması beklenirdi yani? Sayın reis baktı ki at politikaya girdi, koç politikaya girdi, aslan politikaya girdi, deve politikaya girdi; her halde «İş işten geçmeden bari şu hayvancıkları politikadan kurtarayım» deyip, eşekleri sigorta ettirdi!

PERŞEMBE

Perhiz-turşu hikâyesi

18 Nisan perşembe:

Seçim Kanunu hakkında çıkan rivayetler üzerine fikri sorulan Demirel, «Anayasa Mahkemesinin kararlarına saygılı olmak gerekir» dedi.

7 Mayıs salı:

Anayasa Mahkemesi, Seçim Kanununun bazı hükümlerini iptal etti.

9 Mayıs perşembe:

Demirel, «Anayasa Mahkemesinin kararı, hukuki tartışma konusudur» dedi.

«Saygı» şüpheden mi doğar acaba?

CUMA

Bir zamanlar öyleydi

Seçim konuşmasını din konusuna ayıran G.P. lideri Feyzioğlu, Akşehir'de Tanrı ile kul arasındaki ilişkileri uzun uzun anlattıktan sonra şöyle buyurmuş: «Türk köylüsü, Allahın kuludur.»

Bir zamanlar gerçekten öyleydi. Sonra yüce Tanrı G.P. lideri Feyzioğlu'nu halkeyledi; Tanrı ile kul arasına girdiğine bakılırsa, «Şimdi de Anadolu'yu benden bahsederek adım adım dolaş, kullarım oylarını senin partine versin» diye emreyledi.

Vahiy, eskiden gelirdi Peygamberlere, şimdi geliyor politikayı meslek edinenlere!

CUMARTESİ

Bir de tersini duysak

«Şarkışla: A.P. ile C.H.P.'liler çarpıştı, bir ölü üç yaralı var!»

«Balıkesir: A.P. ile C.H.P.'liler çarpıştı, sekiz yaralı var!»

«Bitlis: A.P. ile C.H.P. adaylarının taraftarları çarpıştı, otuz yaralı var!»

Bir gün de, «A.P. ile C.H.P.'liler barıştı, memlekette düğün dernek var» diye bir haber duysak, acaba kıyamet mi kopar?

PAZAR

Bizde de yapılır

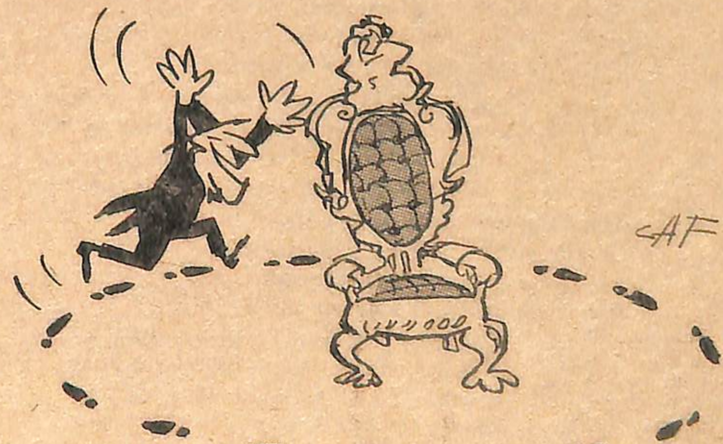
Hürriyet gazetesinde yayınlanan bir röportajdan öğrendiğimize göre, Hippi'lerin parolası şu imiş: Harp yapma, aşk yap!

Bizde de bir takım parolalar vardır:

«Sağ yap» denir, «Sol yap» denir... Harbe ne hacet, sağ yaparken, sol yaparken, harbe girmiş kadar zayiat verilir!

Futbolcunun turu!...

Politikacının turu!...

Bahar!

İSTEDİĞİN OY OLSUN...

İşittim ki benden bir oy dilersin
Bire bine söz mü olur sultanım?
İkramıma inanmaz da gülersin
Helâl mala göz mü olur sultanım?

Günde bin oyyy!... Bağışlarsın kuluna
Azdır kulun kurban olsa yoluna
Bilesin ki halel gelse kılına
Can vermeğe naz mı olur sultanım?

Gözlerim oyy! Dizlerim oyy! Belim oyy!...
Ömür dolar, düzen tutmaz telim oyy!...
Dualara uzanır boş elim oyy!...
Al hepsini, az mı olur sultanım?

Para değil istediğin, pul değil
Yağım, unum, sırtımdaki çul değil
Dört yılda bir dilencilik zül değil
Âr etmeğe yüz mü olur sultanım?

Ümit verdin, vaat verdin, söz verdin
Bağrım üzre avuç avuç köz verdin
Allah var ya, söyleyemem az verdin
Dört yıl vâde tez mi olur sultanım?

Hakkâri'm oyy! Diyarbakır, Van'ım oyy!...
Anadolu'm, oyy ciğerim, canım oyy!...
Zap suyundan Meriç'e vatanım oyy!...
Kuru dalda yaz mı olur sultanım?

Hakka şükür oniki ay orucuz
Seyran ucuz, hava ucuz, su ucuz
Sıra sıra dağlar gibi borcumuz
Bir oy ile düz mü olur sultanım?

Sana selâm, sana hürmet, sana oooyyy!...
Al ne varsa oy'dan yana sen de doy
Nutku bırak, zahmeti bir yana koy
Dolmuş alt'a bez mi olur sultanım?...

Attilâ DAMAR

İNSANLAR İSTEDİKLERİ RÜYAYI GÖREBİLE-CEKLER!

-gazetelerden-

SUAT YALAZ

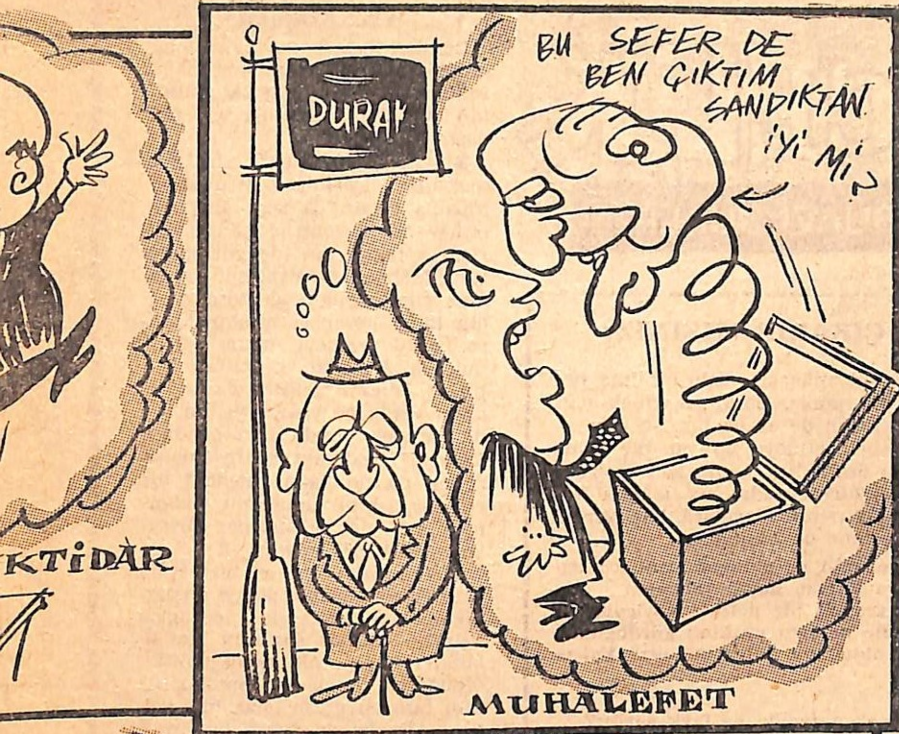

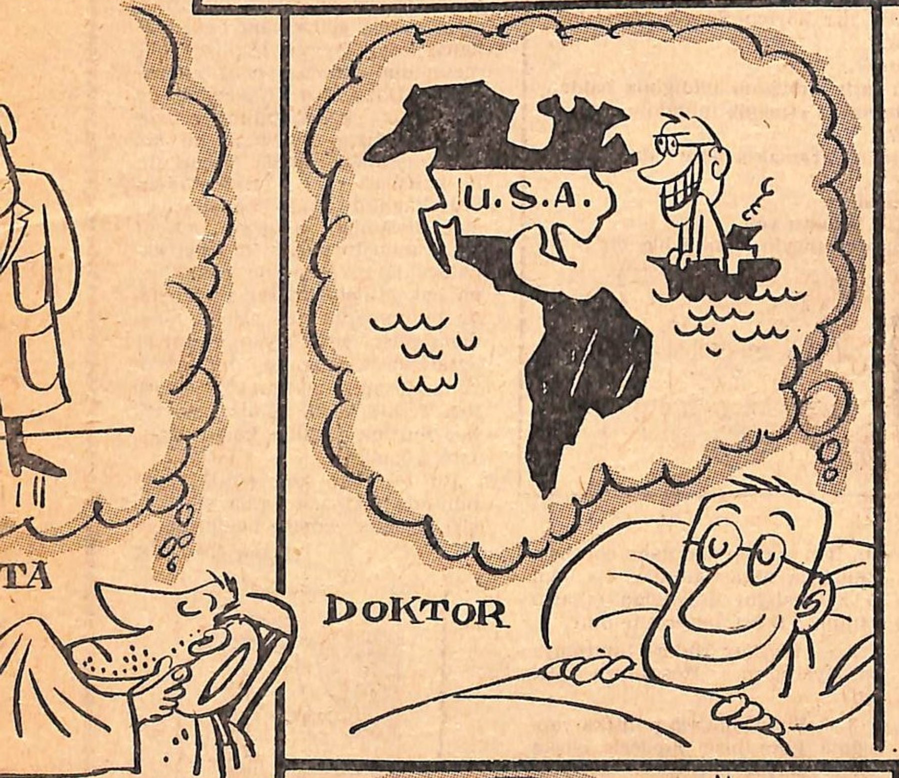

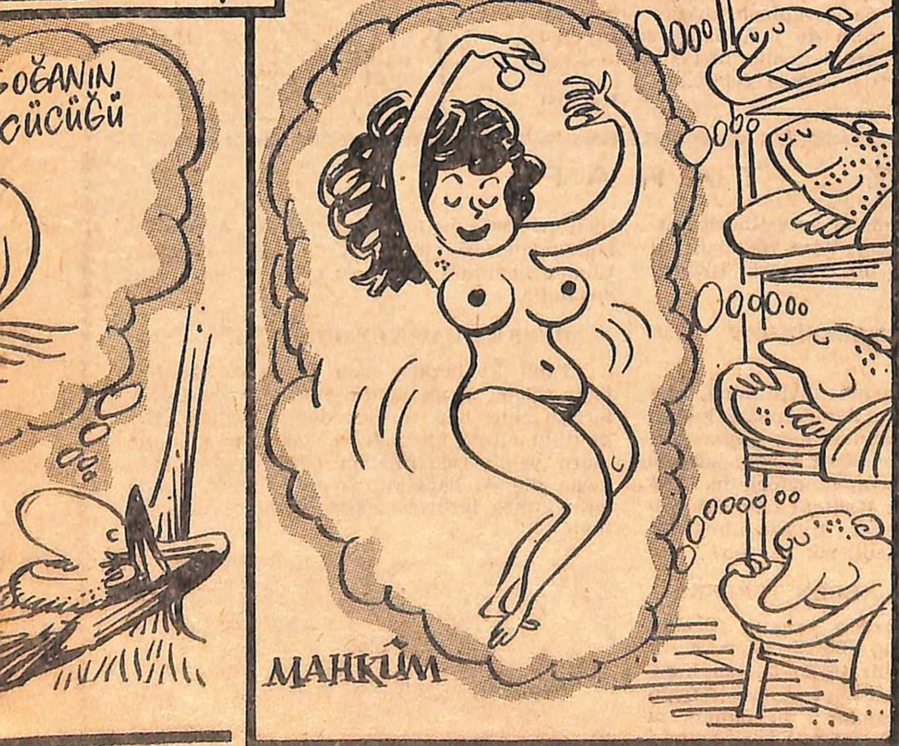

— Öyle bitkinim ki, müsaade edersen bugün işime gidip, biraz dinleneyim!...

İHTİYAT TEDBİRİ!

Arıyoruz kârlı meslek;
Saçlar aklaştı ya artık.
Biz de bir listeye girsek
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Herkes sıvadı paçayı,
Geçiyor «Yangın alayı»
İstiyorlar arslan payı;
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Önümüzde var deneme,
Dua okuttum nineme.
Dolduralım beyanname;
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Heveskârlar ve hevesler,
Almalı siyasî dersler.
Kaybeden seçmeni tersler;
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Uyuyan hırslar uyansın,
Söylev değil mi? Ver yansın.
Ancak böyle güler şansın;
Seçim yaklaştı ya artık.

Hoparlörlerde, alanda
Fayda umarlar yalanda.
Açıkgözler ön plânda
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Aday dinliyoruz bol bol:
Köylere okul, çeşme, yol.
Haberiniz yok mu ayol?
Seçim yaklaştı ya artık.

※

El atmazlar da keseye:
Oy peşin, iş veresiye.
Çekilecekler besi'ye;
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Bizde palavra; gelenek,
İktidar; sihirli değnek.
Alacaklar bol ödenek;
Seçim yaklaştı ya artık.

※

Zeki görünen kazlar var,
Devrimciler, yobazlar var.
Yalan, yanlış vaazlar var;
Seçim yaklaştı ya artık!...

Salâhattin KUTLU

EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

OKUYUCULARA SAĞLAM CEVAPLAR (Değirmendere'nin)

SIKILAN BAYANA CEVAP :

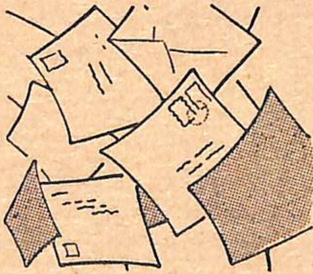
Vallahi sayın bayan... Ben de elbette ara sıra her insan gibi sıkılıyorum. Fakat benim sıkılmam sizinki gibi olmuyor. Malûm, türlü türlü sıkılma vardır. Limon bile sıkılır bilirsiniz... İçinizdeki kuruntuyu atmanız için tek şart, benim gibi çok mânalı ve yakışıklı bir erkekle bir lokantaya gitmeniz ve orada bir şeyler içip eğlenmeniz şarttır... Doktorlar bile bunu tavsiye eder. Sıkıntınızı gidermek için başka çare bulamadım... Siz bulursanız bana acele gönderin. Çünkü sahibine lâzımmış istiyor. Acele hürmetler.

ŞAİR ARKADAŞA CEVAP :

Şiirlerinizi büyük bir gayretle okudum. Bende ıraktığı intiba, hafif mide bulantısı, baş dönmesi ve titreme oldu. Çok sert yazıyorsunuz, duygularınızı belirtirken çok cüretkâr kelimeler kullanmışsınız. Dikkatli olun adamı götürürler. Ayrıca şiir yazmaya mecbur olmadığınıza göre, yazmayın be kardeşim... Şair olmak hem çok zordur, hem de kolaylıkla insanı açlıktan öldürür... Zamanımız duygu değil mantık asrıdır. Bunu unutmayın. Unutursanız ağzınızı yırtarım. İşte o kadar...

PETROLCU ARKADAŞLARA HIZLI BİR CEVAP :

Taaa Batman'dan beni hatırladığınız için önce usulen bir teşekkür sallayalım. Demek ki hayatta petrolden de elektrifikasyonlu dümenler varmış... Lisanı bozduğumu iddia ediyorsunuz... Siz sağlam bir tarafınızı gösterin de anlayalım annadın mı?... Samimî mektubunuzu okuyunca gözlerim yaşardı... Üç gün matine suare ağladım... Bende tevellüt bin üçyüzlerden değil. Cumhuriyet çocuğu sayılırız... Şimdi yaş kırkbir olduğuna göre hesabını yapın... Esprilerimi anladığınıza göre siz de hafif manyak tiplerdensiniz. Benim hızlı okuyucularımın ekserisi kafadan hafif üşütüktür... Batman'da gazyağı, benzin, mazotla uğraşa uğraşa siz de le ponj olmuşsunuz anlaşılan...

Sayın petrolcular... Bizim lâmbaya ikiyüz elli gram yerli petrol gönderirseniz biz de istediğiniz tipte yazıları döktürürüz... Sorularınızı da cevaplayalım da benzininiz tamam olsun...

1 — Hayatımız her adam gibi bir takım malûm hikâyelerle dolu. Ben kendimden daha çok başkalarıyla uğraştığımdan siz beni o kalabalığın arasından çıkarıp bulun... Daha heyecanlı olur.

2 — Meşhur tipleri tanıtmaya başlayacağım... Hoşafınıza gitti mi?...

3 — Şimdi herkes politika yaptığına göre bize yapacak başka işler kalıyor ...Böylece soruları da cevaplandırdıktan sonra ikinize de mahsustan selâm eder, sahiden ellerinizi sıkarım... Adamlarıma selâm...

Kendisi

HER ŞEYDEN MÂNA ÇIKARIR MISINIZ?

Dünyada elbette ki her şeyin bir mânası vardır. Yalnız neyin ne mânaya geldiğini herkes çıkaramaz. Bunu çıkarmak için bir toplu iğne kullanıldığı gibi kerpeten de arada bir işe yarayabilir. Mâna bir şeyin ne olduğunu belli etmeye yarayan bir soyut anlamdır. (Kesme, anlam da mâna demektir). Onun için aşağıdaki mânalı soruların mânasını kavradığın anda çok mânalı bir adam olduğunuzu ispat etmiş olabilirsiniz. Sorulara başlıyoruz, bu arada belki yeriz diye biraz kestane de haşlıyoruz.

1 — Bir bakışta karşınızdaki cismin ne olduğunu anlar mısınız?... Yoksa onun yanına gitmeye ihtiyaç duyar mısınız?...

2 — Taktığınız kravatın tam rengini bir nefeste söyleyin.

3 — İçinde on kişi bulunan bir motoru uzaktan gördüğünüz zaman o motorun içinde on kişi olduğunu anlar mısınız? Yoksa başka bir şey mi sanırsınız?...

4 — Sabun neden erir?...

5 — Kibriti çakmakla çakmamak arasında ne fark vardır?...

6 — Size söylenmemiş bir lâfı size söylenmiş gibi farzedip, söyleyeni bir bakışta tanır mısınız?...

7 — Mânasız yere neler yaptınız?...

8 — Kuru üzüm ve kayısının tatlı olduğunu bildiğiniz halde, hafif mayhoş bir tad vermesini de kabul etmeniz mümkün mü?...

9 — Mânadan ne mâna çıkar?...

10 — Hâlâ bu sorularda bir mâna aramakta ısrar edecek misiniz?...

11 — Siz çok mânasız bir adamsınız.

12 — Kendine gel, mânasızlığın lüzumu yok.

Yukardaki sorulara sakın cevap vermeyin, çünkü hiç bir mânası yoktur.

TEKZİPTİR

Bundan beş hafta evvel hakkımda yazmış olduğunuz hakaretamiz yazınıza karşılık olarak tan bu tekzibi yazmayı çok münasip buldum.

Bir kere ben hiçbir zaman o mektubu Lütfü'ye yazmadım. Yazmış olsam da seni alâkadar etmez. Bir insanın iç işlerine karışmak hangi devirde görülmüştür? Mânevî şahsiyetimle oynamak cüretkârlığını gösterdiğin için bunu cevapsız bırakmaktansa cevap vermeyi daha zarurî buldum. Saniyen ve salisen ben bizzat kendim hayatımda o dediğin yerde ne yemek yedim, ne de garsona hesabı tam ödedim. Yemeği yedikten sonra kırmış olsam da ne kadar medenî bir cesaret sahibi olduğumu göstermez mi? Sen göstermez diyorsun... Gel göstereyim...

Kaleminizi umumun hizmetine vermiş olmanızdan dolayı gösterdiğiniz bu hareketin cevapsız kalması halinde sorumlu kim olabilir? Zart... Aklımdan noksan olduğuma gelince, aklımı tarttırdım tam on gram fazla bile geldi... Deniz suyundan amonyak çıkartmama gelince bu beni alâkadar eder. Ayrıca İngilizce bilmeseydim otobüse beni almazlardı... Doktorların ifadesinde de bu husus kesekâğıdının içinde dağıtılmıştır... Bir tane de siz almamışsanız bunda Necati'nin ne kabahati var?... Kaleminizin mürekkebini hangi kanallardan elde ettiğinizi biliyorum. Beni fazla konuşturmayın, devreyi kapatacaklar... Neticede sizin bana hak etmediğim bir muamelede bulunmanız neticesinde meydana gelen zarar ziyanı Emniyet Sandığına yatırmış bulunuyorum. Hesap numaram 04748494940 dır. Tetkik edebilirsiniz... Ayrıca her musluk açıldığı kadar akar. İşte o kadar...

Bu tekzibin aynı sütun, aynı puntoda çıkmasını rica ederken sizi akşama yemeğe beklerim.

Hazım ÜŞÜTÜK

İŞİN İNCE TARAFI

KAPLAN NEDEN YIRTICIDIR?

Kaplan vahşi bir hayvan olduğu için yırtıcıdır. Ormanlarda yaşayan kaplan, insanı gördü mü onun hemen üstüne atlayıp yer. Onun için kaplan gördüğünüz zaman onu sevmeye ve lâubali olmaya kalkmayın. Hemen ordan kaçmak en doğru harekettir. Bunu yapan bir insan belki kurtulur. Çünkü kaplan insandan daha çabuk koşar... (Yok canım).

YEŞİLLİK YEMEK İYİ MİDİR?

Pek iyi değildir. Çünkü yeşilliği inekler yer. İnsanın yediği yeşillikler başkadır. Meselâ marulu hem inekler hem insanlar yer. Fakat insan marul yemekle inek olmaz. Yeşillikte bol klorofil, demir, çinko ve asitborit vardır. Yeşilliği yemeden önce iyice yıkamalı, bu arada musluk bozuksa bir mantarla tıkamalıdır.

YOLDA KADININ NERESİNDEN YÜRÜMELİ?

Yolda kadının arkasından yürümeli, ona lâf atmalıdır. Eğer kadın tanıdığınızsa kadını sağa almalı, olmazsa onun soluna geçmelidir. Yolda kadınla giden bir erkek önüne bakmalı ve kadının anlattıklarını dinlemelidir. Çünkü hep kadın konuşur. Kadının önünden yürümek onu saymamak ve itibara almamak mânasına gelir. Başka soracak var mı?...

İNSAN HAMAMDA NEDEN TERLER?

Çünkü hamam dışardan sıcaktır. Sıcakta vücuttaki su buhar olup çıkmak ister ve ter başlar. İyice terleyen bir insan hemen keselenmeli ve arkadan iki sabun sürüp çıkmalıdır. Hiç terlemeyen insanların vücudunda su bulunmaz. Böylelerini terletmek için su içirmeli ve sonra hamama sokmalıdır. Ayrıca lüzumundan fazla terlemek de doğru değildir. Çünkü vücuttaki bütün su çıkar ve insan kuruyabilir.

HERKES HAP YUTABİLİR Mİ?

Tabiî ki herkes hapı yutamaz. Bazıları hapı ağzına attığı halde gene çıkarır. Böylelerinin eline hap vermek doğru değildir. Hapı dilin altına koymalı ve yutarmış gibi numara yapıp çaktırmadan çıkarmalıdır. Herkesin ille de hapı yutmasını istemek, bunda ısrar etmek terbiyesizliktir. Bunu da unutmamalı...

ankara MEKTUBU:
Nimet Arzık

Ah Paris!..

Burada da mitingler birbirini kovalıyor: Bizde de kovalıyordu. Memleketten çıktığımda da; kızları hırpalamışlardı azcık.

Şanzelize'de polisler kafile kafile, iplik iplik yağmurun altında bekliyor. Yüzleri güleç!...

«— C'est jeune...» diyorlar anlayışlı başlar kırarak.

(E, gençtirler...)

«C'est jeune» müş... Git sen genç olduklarını bizimkilere anlat!... Bu «C'est jeune» de nice hoşgörürlük var, nice de âbilik...

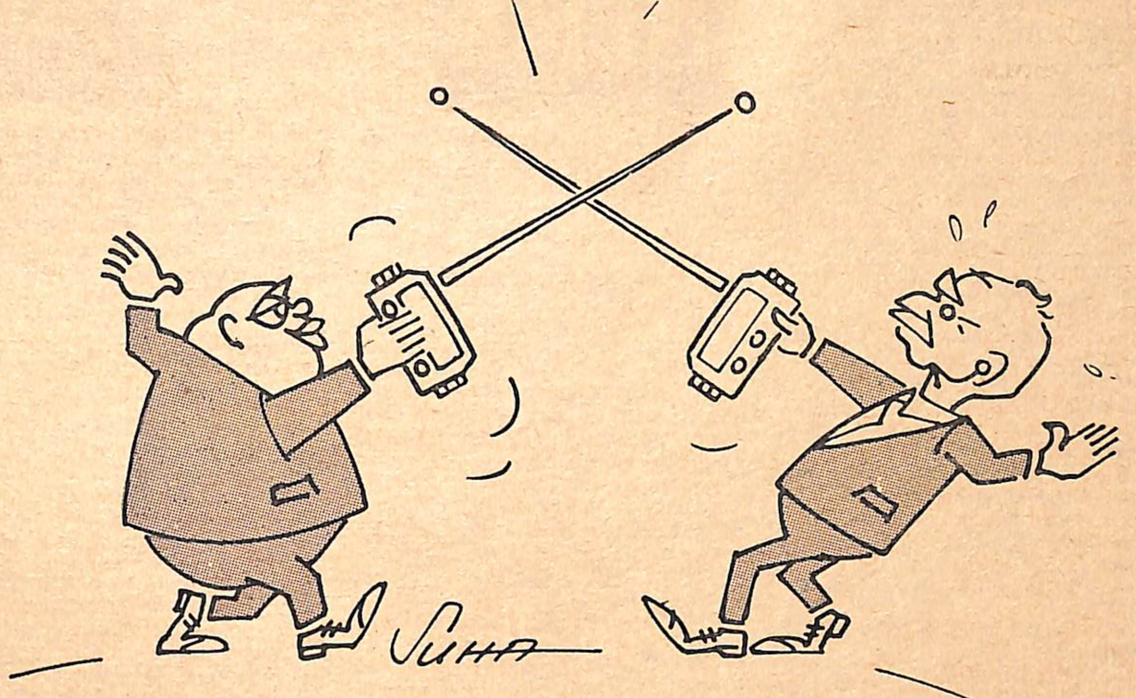
Halk kıyamet koparıyor durmadan:

«— Vaaay, göz yaşartıcı bombaları azcık fazla attınız, çocukların gözleri azcık fazla yaşardı» diye.

Ha haaaay, bütün ömrümüz, iki gözümüz iki çeşme gezdik. İçten ağladık, dıştan ağladık, ilgilenen olmadı!...

Şanzelize'de yağmur iplik iplik yağıyor. Polis âbiler birbirine sokuluyorlar:

«— C'est jeune» diyorlar, «c'est jeune...»

Radyo düellosu başladı. — Gazeteler —

Yazısız

BİZİM TURİZM BÜROSU

Bizim Turizm Bürosu şimdi Şanzelize'nin üzerinde. Tunus'lulardan devralmışız.

Pencerelerde bayraklarımız var üçer üçer. Parisli, burnunu kaldırınca onların üçüz dalgalanmalarını görüyor. İnsanın içi bir hoş oluyor Akbabam. İnsanın içi bir hoş oluyor...

Muazam bir açılış töreniyle açıldı yeni lokal. Paris'in en seçkin simaları, çiğneşiyordu kabul salonunda. Bir de moda defilesi yapıldı, göz nurunun hâkim olduğu bir defile... O ne simlerdi öyle, o ne işlerdi öyle... O ne mankenlerdi öyle... Yalnız kumaşlar o kadar, o kadar ekstrasından değildi. Söyliyecek oldum, bir ateşli, anavatandan gelme hemşirem beni zınk diye oturttu:

«— Bizim kumaşlarımız...»

Hemşire, hemşire, bu şovinizmlere sapmasak ucuzundan, olmuyor mu?... Olmuyor zahir...

Ertesi gün defile, Fransız televizyonunda gösterildi. İncecik mankenler, sırmalı etekler savura savura geçtiler. Spikerliği, dâvette Fransız televizyonunun en meşhur prezantatörü Leon Zitrone yapmıştı... Gene içim bir hoş oldu, ve içimden yanık bir dilek yükseldi, yanıklığı buram buram tüten. (Dumanını tâ oradan görüyor musun Akbabam?...)

«— N'olur Tanrım, hasretin gözünü Paris bürosuna çevirme, fazla erkenden...»

Nasıl olsa çevrilecek, ama gecinden çevrilsin!

FOTOĞRAF SERGİSİ

Cartier Bresson diye bir artist fotoğrafçı var. Gördüğünün ruhunu da çekiyor. Türkiye üzre bir sergi hazırlamış. Gene Turizm Bürosunun salonlarında gösterildi. Gene millet çiğneşiyordu. Gene gözüm göğe çevriliyor:

«— Ey gök, hasretin gözünü buraya çevirme erkenden, n'olur çevirme...»

Serginin kendisi bir harika: Bütün Anadolu tütüyor buram buram resimlerde... Yaşantılı, kavruk, yiğit bir Anadolu...

Bizimkilerden, Paris'e bir tadımlık uğramış ve Fransız'ların pek beğendiği Başbakanlık Müsteşarı Munis Faik Ozansoy var. E, bi kere lisanlarını kendileri kadar biliyor, edebiyatlarını da kendilerinden fazla biliyor, nasıl erimesinler Fransızlar? Eridikleri nokta başka gene:

«— Comme il est simple...»

(Ne mütevazi) diyorlar...

Demek ki, büyüklerimizin çoğu eloğlunu tevazua alıştırmamış...

Dâvette bizimkilerden gözüme çarpanlardan biri Büyükelçi Nurettin Vergin oldu. Paris'i yirmi beşinde terkediyormuş. Zaten kendisi «bir seneden fazla kalmak istememişmiş». Ben olsam isterdim. Ama kimse kimseyi zorlayamaz ki!...

Hanımlarımız zarif zarif, rahat rahat ev sahibeliği yapıyorlardı. Püfürtüler içindeydiler. Hışırtılar içindeydiler. Nevin Menemencioğlu'nun türkuaz imprime şifon, uzun kollu elbisesi, ilgi topladı. Küçücük yüzlü, kocaman gözlü bayan Sezgin'in (Turizm Bürosu Müdürünün hanımı), nar çiçeği dö piyesi de... Bu genç kadın, daha gencecikken, tâ Cizre'de öğretmenlik yapmış... Göynü hâlâ oralarda...

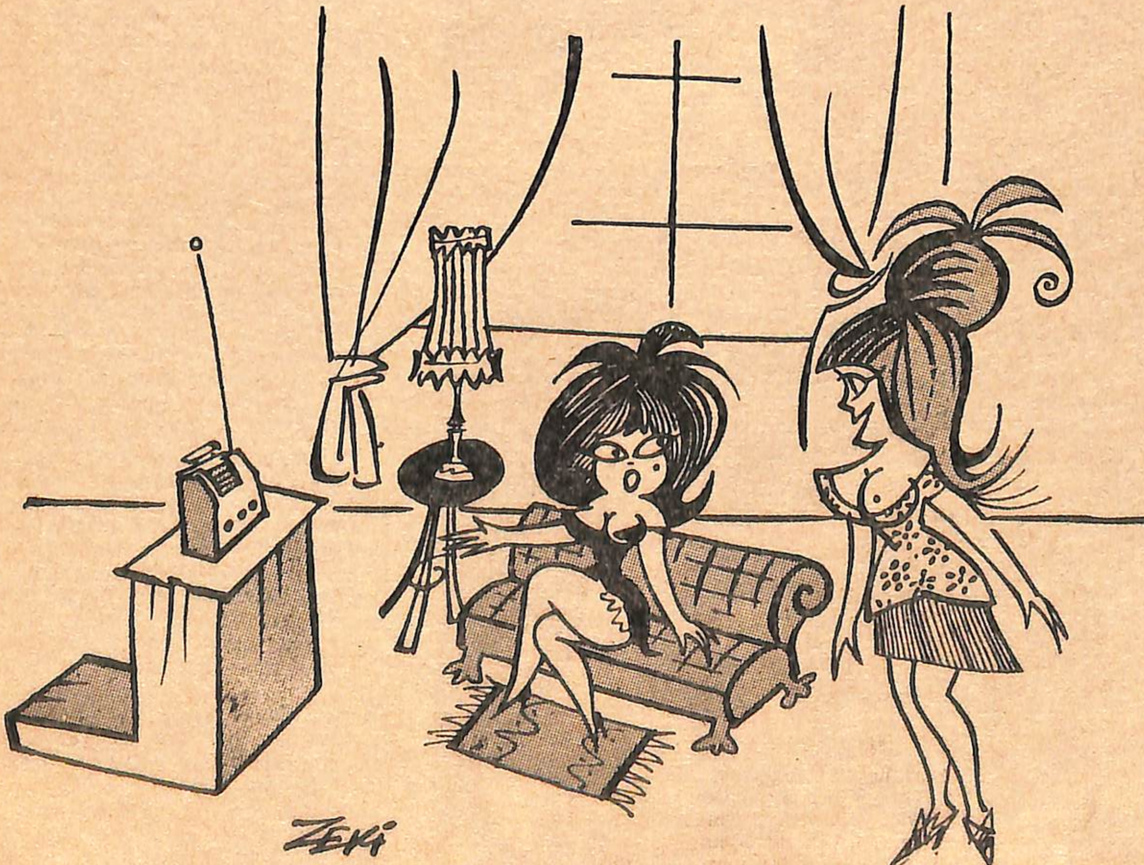
Gene pencereden eğilip bakıyorum. Gene buranın polis âbileri nöbette, ıslanmamağa çalışarak birbirlerine sokuluyorlar... Birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlar:

«— C'est jeune» diyorlar her halde...

«C'est jeune» müş...

Bizim, talebe «C'est jeune» değil mi ki?...

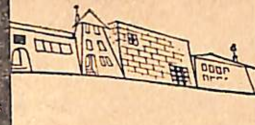
Nimet ARZIK

— Seçim konuşmalarını dinlemeğe ne zaman karar verdiniz ayol?..

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiatı: 100 kuruştur.

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— 19 —

Evet, sana da elveda Rakamcıbaşı! İstediğin kadar rakamlarını yaz, istediğin kadar hesaplarını kitaplarını yap, öteki dünyanın işlerini halledemedin, bu dünyanın mı halledeceksin? Onun için kusura bakma, yanıma alamıyacağım seni! Oysa ki, söz vermiştim sana, melekler emredip de bu dünyaya döneceğim gün, seni de alacaktım yanıma. Ayağıma yapışacaktın, beraber uçacaktık. Olmadı, kusura bakma olmadı! Bir gün önceden haber vermediler. Şimdi, hemen:

— Güle güle! diyorlar.

Ne yapayım?

— Elveda Rakamcım! Hiç üzme tatlı canını! Bu insanlar böyledir işte! Cennette de, cehennemde de, bu dünyada da, o dünyada da hep aynı. Sen yap yine hesaplarını! Aç parantezlerini, kapa parantezlerini! Ama ne olursun benim yolumu kapama! Ağlarsan, ben de kalırım sonra senin yanında. Bu melekler de insafsız! Kolay kolay salmıyorlar insanı!

— Eh, iyi oldun artık, dedi erkek doktor.

Adamın söylediğine bak, sanki deliymişim.

— Artık hayatta...

Ne diyecek?

— Kendine başarılı bir yol tut! diyecek.

Ama, böyle demedi, başka bir şey dedi:

— Yerin belli olmalı! dedi.

Benim yerim? Neresi benim yerim? Bu yaşa dek, yerim yurdum belli olmadı ki benim.

— Anladın mı?

— Anladım efendim.

— Kendine bir iş bul!

— Bulurum efendim.

— İnsanların arasına karış!

— Karışırım efendim.

Ne kolay, —karış— demesi... Sanki el karışıdır.

— Bir daha da kendini asla sıpa zannetme!

— Etmem efendim.

— Kimsenin karısına kızına...

— Yan gözle bakmam efendim!

— Bravo... İstersen evlenebilirsin.

— Evlenebilirim efendim.

— Ama her şeyden önce, bir iş güç sahibi olmalısın!

— Olurum efendim.

— Haydi güle güle!

— Haydi Allahaısmarladık!

O benim kazağım, o benim ters giydiğim pantalonum, hiç mi, hiç eskimemişler yedi yıldır. Depoda beni beklemişler. Sırtıma geçirdim bu eski arkadaşlarımı... Ama hayır, onsekiz yaşın canı yok bende. İhtiyarlamışım, çok ihtiyarlamışım.

— Kendini nasıl hissediyorsun? dedi erkek doktor kapıdan çıkarken.

— Berbat, dedim.

— Olmadın!... Sen daha kaç yaşındasın biliyor musun? Daha gençsin be! Tuttuğunu koparacak çağdasın.

Öyle miyim acaba? İçimden bir ses:

— Öylesin, diyor. Başka bir ses:

— Hayır, değilsin, diyor.

Ama ben öyle olmağa çalışacağım. Hem arılarım yok mu benim? Onlar bana yol gösterecekler. Sıpa şöyle yap, Sıpa böyle yap diyecekler. Ama arılar?... Ne dedi bayan doktor? Bir daha arılardan bahsetmiyeceksin, dedi. Ona akıl derler, anladın mı, akıl derler... Dedi, böyle dedi... Ama arı onlar... Evet arı... İşçisi, beyi, anası ...Çalışacaklar, bana yön verecekler...

Tam dış kapıdan çıkarken, arkamdan gelmekte olan bayan doktor:

— Artık arı falan yok ha! dedi.

— Yok efendim, arılar öldü, dedim.

Hiçbir Allahın kulu da sormadı:

— Yahu paran var mı? Bu gece nerede kalacaksın? diye. Demezler... Lâf çok, para yok. Bu her zaman böyledir.

Kafa koçanım?... O da yok. Hiçbir şey yok cebimde. Bir tek kâğıt var. O da bir rapor. Okumak bile istemiyorum. Biliyorum içinde ne yazdığını. Deli raporu. Bu adam yedi yıl tımarhanede yatmıştır, ve de delidir.

Deliyim değil mi? Akıllıyım ulan ben! Gösterir miyim o kâğıdı size. Dürüp dürüp saat cebime koydum.

Şimdi ne olacak? Senin, bu memleketin evlâdı olduğuna dair hiçbir belgen yok üzerinde. İsteseler seni şimdi, ister Rus toprağına atarlar, ister Yunan, ister Suriye... Sen istediğin kadar yırtın:

— Yahu ben Türk'üm! diye.

Olmaz!... Elinde, bu memleketin evlâdı olduğuna dair hiçbir belgen yok. Olmayıversin... Evet, olmayıversin... Şayet bu memleket, sen bizim evlâdımız değilsin derse, ben de çeker Yunan'a giderim. Arap'a giderim...

Hayır... Bebiş giderim... Ben bu memleketin evlâdıyım. Hava alırsınız siz. Hiçbir tarafa gitmiyeceğim işte! Gitmiyeceğim... Burada kalacağım.

Yol boyunca yürüyorum... İlkokul öğrencileri İstiklâl Marşını söylüyorlar.

— Siz istediğiniz kadar beni bu memleketin evlâdı saymayın! Ama, ben bu memleketin evlâdıyım. Çatlayın, patlayın işte! Bakın, hazırol duruyorum... Bayrağa selâm duruyorum. Haydi, kovun beni, sürün beni! Süremezsiniz...

Haydi o erkektir, erkekler biraz kaval olur düşünmezler, ya sen, sen de mi düşünemedin bayan doktor? Bu çocuk buradan çıkınca, ne yapacak, ne yiyecek, ne içecek diye? Beş kuruş parası var mı cebinde?

Ne talihsiz adamım ben böyle! Ama dur bakalım... Evet, bir gideceğim yerim var. Sabahat ablam. Acaba orada mı? Oh, niçin düşünmemişim daha evvel? Sabahat ablama giderim:

— Hal keyfiyet böyle böyle, derim.

Tersler seni! Evet tersler. Tanımamazlıktan gelir. Öyle ya! Öteki dünyadan gelmiş bir insanı kim kabul eder?

Ya suratım?... İşte şu vitrinde görüyorum onu! Hiç de fena değil. Yüz gene biçimli. Sadece saç yok kafasında... Olmayıversin. Sabahat ablam terslemez beni. Yine yatağına yatırır mı acep? Ya anası? Çıkar gelirse yine bir akşam vakti?

Büyük büyük caddeler geçtim. İşte, beni polisin yakaladığı yer, işte o adamın kıyma aldığı yer. Belki de başka kasaptır.

İşte o dar sokak!

İşte 23 numara!

Çalayım mı kapıyı? Çal Sıpa çal!

Çaldım kapıyı. Bir kocakarı çıktı:

— Kimi istiyorsun? diye sordu.

— Sabahat ablayı!

— Ne yapacaksın?

Ne yapacakmışım?

— Siz anasısınız onun değil mi?

— He. Sen kimsin?

— Ben şey, tanımazsınız beni!

— Sabahat yok burada.

— Nerede, yuvada mı?

— Hıh, yuvayımış... O şimdi şarkıcı oldu.

— Şarkıcı mı?

— Şarkıcı ya... Zenatkârmış... Gözü çıksın öyle zenaatın. Sabahat'ın da gözü çıksın!

— Deme öyle!

— Anaya bakmayan kızın gözü çıksın inşallah! Zenatkârmış... Kıçını başını açıp şarkı söylüyor. Sonra da, ben zenatkârım diyor. Güya, yakında sinema artisi olacakmış. Nah olacak. Yoldan çıktı gül gibi kızım, çıkardılar. Sen nerden tanırsın Sabahat'ı?

— Yuvadan.

— On yıl evvel.

— Hayır, yedi yıl.

— Ne iş tutuyorsun şimdi.

— Ben mi, hiç... Şey, limon satıyorum.

Köşedeki limoncuyu görüp böyle demiştim.

— Güçlü kuvvetlisin, başka iş tutsana, neymiş limon satmak? Onu çocuklar da satar.

— Nerede bulabilirim Sabahat ablayı?

— Yıldız Gazinosu mu, Yıldız Barı mı bir yerdeydi ya, şimdi bilmiyorum.

— Hoşça kal teyze!

— Güle güle!

Demek Sabahat ablam şarkıcı olmuştu. Var mıydı onun öyle güzel sesi? Vücudu çok güzeldi ama, sesinin güzel olduğunu bilmiyordum. Demek, boğazının içinde saklıyormuş o güzelliğini de...

Tekrar caddeye çıktım... Kıyafetime ilişti gözüm. Sahi, bu ayakkabıyı da nereden uydurmuşlardı ayağıma? Biri ipli, biri ipsiz... Olsun!

Yıldız Gazinosu ha! Beni bu kılıkla kapıdan sepetlerler be! Hiç öyle koskoca bir sanatkârın yanına, bu vaziyette salarlar mı seni? Salmazlar... Haydi Sıpa, geçir bakalım faaliyete arılarını!

Haydi benim arılarım, beylerim, işçilerim, analarım, bulun bu işe bir çare!...

— Çal!...

— Yağma yok!

— Çalış!

Geç bir kalem...

Haydi, gel de çık şu işin içinden... Üstelik karnım da acıkmağa başladı. İstemesi zor... Hele, böyle güçlü kuvvetli bir insanın, gidip ekmek istemesi çok zor. İsteyemem...

Ayaklarıma baktım. Eh, bunlar Haydi, gel de çık şu işin içinden... varsın olmasın ,fiyatına tesir etmez! İlk dünyaya gelen insanın ayakkabısı mı vardı sanki? Doğanlar, ayakkabıyla mı doğuyorlar? Elbiseleri bile yok. Biz insanlar icadetmişiz bu saçmaları. İlk insan niye üşümemiş? Üşümeyi de biz icat etmişiz. Şu dükkânlara bak, silme giyeceklerle dolu. İnsanlar bunlara harcayacakları paraları fakirlere harcasalar olmaz mı? Biz de çırılçıplak gezsek. Herkes, hamamdaki gibi. Aman, ne güzel eşitlik olurdu o zaman. Hemen şimdi, çıkar şu elbiseleri, çırılçıplak ol, git komiser Selâmi'nin karşısına:

— Ben polis müfettişiyim! de.

Evet, okutmalı bu ayakkabıları. Zaten benim değil ki bu ayakkabılar. Başkasının olan bir şeyi üzerinde taşımak, insana yük değilse bile, külfet... Belki de, klinikte ölen birinin ayakkabılarıdır. Gömün ulan işte adamı ayakkabılarıyla, neye peşkeş çekersiniz onun namı hesabına ayakkabılarını?..

Bitpazarı'na geldim. Çıkardım, ayakkabıları elime aldım:

— Haydi satılık ayakkabılar var! Altı üstü garantili! Haydi beyler, yok mu kırk numara ayakkabı isteyen? Biri ipli, biri ipsiz ayakkabılar!...

Sırtında, iki tane eski gömlekle geçen biri:

— Kaça satıyorsun bunları? diye sordu.

— Ne verirsen!

(Devamı var)

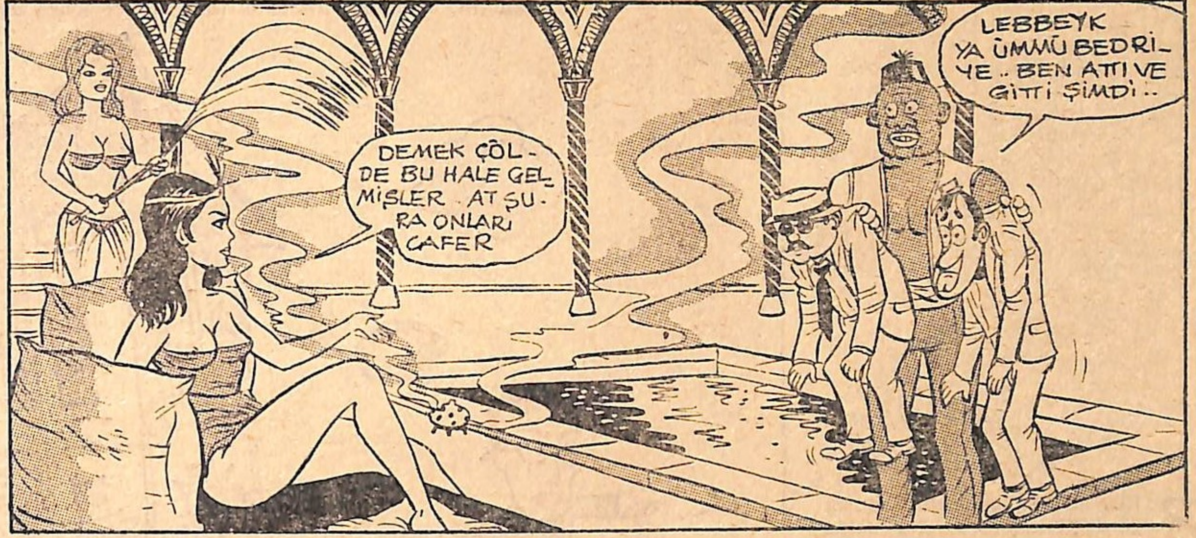
bütün yurtta

TÜRKİYE HALK BANKASI A.Ş.

(Basın : 10265 - A - 20101 — 95)

Gamaşır Kaçakçıları
Yazan-Çizen Suavi Süalp
13

DEMEK ÇÖLDE BU HALE GELMİŞLER. AT ŞURA ONLARI CAFER
LEBBEYK YA ÜMMÜ BEDRİYE.. BEN ATTI VE GİTTİ ŞİMDİ..

BURAYA CANLI İLK GİREN ERKEK SİZSİNİZ.. SÖYLEYİN, ÇÖLLERİN HURMASININ MEMLEKETİNDE İŞİNİZ NE?..

EĞER FENA BİR MAKSATLA GELDİYSENİZ, AKBABALARA CİĞERİNİZİ YEDİRİRİM.
!
X

KONUŞSANIZA, DİLİNİZİ MI YUTTUNUZ?

BİZ, ŞURUP, ŞERBET, KONUŞURUZ ELBET FAKAT ÖNCE BİRAZ SU.
BIRAZ DA KAŞAR EKMEK ARKASINDAN DA BİR AŞURE OLSA. OLAMAZ MI, OLANLAR AZ MI?

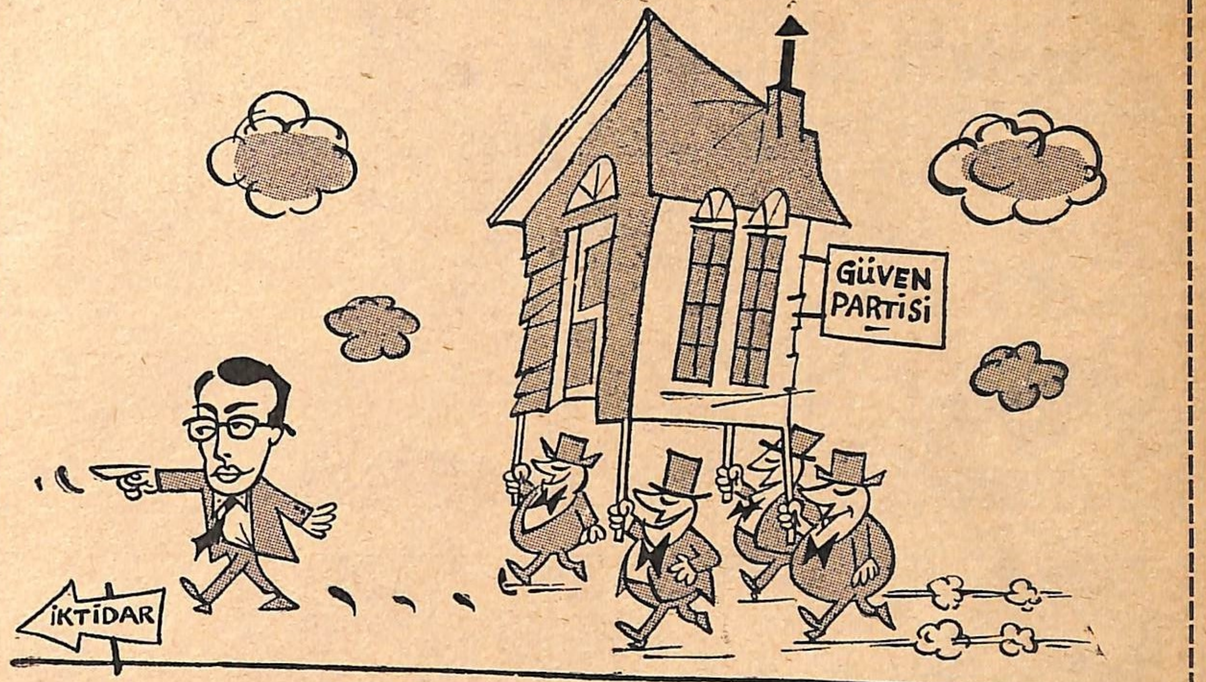

BUNLAR SICAK VE AÇLIKTAN İYİCE ÜŞÜTMÜŞ.. ÖNCE KARINLARINI DOYURUN, SONRA HALVETE SOKUN
BAAŞÜSTÜNE YA BEDRİYE.. EMRİNİZ YAPILACAKTIR.
HALVET Mİ?.. YANİ HAMAM.

ÖYLE BİR TERLESİNLER Kİ, TERLE BERABER HERŞEYİ SÖYLESİNLER.

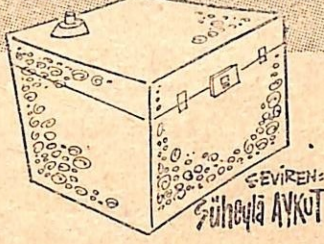

YÜRÜYÜN BAKALIM, YALLAH. ÖNCE YEMEK SONRA HAMAM..
SAHİ Mİ? YEMEK Mİ VAR.
FAZLA SORMA DA YÜRÜ FAKIR AĞBI. BELKİ VAZ GEÇER.

DEVE ÇORBASI, DEVE YAHNİSİ, DEVE PİLAVI VE DEVE KOMPOSTOSU VAR..
Haftaya: Kese sabun ve bol natire....

Feyzioğlu: «Güven Partisi iktidara gelecektir» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

BERNARD salona girdiği zaman gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. Çırılçıplak kanapeye uzanan karısı yalnız değildi, genç bir adamın kuvvetli kolları arasında kendinden geçmişti! Bernard'ı görünce bir sıçrayışta doğrulan adam, yalnız doğrulmakla da kalmamış, bu beklemediği ziyaretçinin saygısızca odaya girişine bayağı köpürmüştü.

Bernard'a gelince: O, burnundan soluyordu:

— Sofi; kim bu yabancı? diye bağırdı.

Karı-kocanın arasında duran genç âşık biçimli vücudu, adaleli kolları ile adamdan çok Louvre müzesindeki eski gladyatörleri andırıyordu.

Mahmur bakışlarını kocasına çeviren Sofi gülümseyerek:

— O mu?... diye sordu.

— Evet!

«Bilmiyorum» gibilerden omuzlarını kaldırdı kadın.

— Mide bulandırıcı zevklerinle insanı deli etme! Size gelince yabancı arkadaş... Ne söyliyeceğimi bilmiyorum. Defolun!

Dolgun güzel göğüslerini elleriyle gizleyen Sofi, bastı kahkahayı:

— Ne kadar gülünç olduğunun farkında mısın sevgilim? Gördüğün gerçek bir insan değil, kutunun mucizesi ayol. Hani son gezimizde aldığım «Gençlik rüyaları» diye adlandırılan o kutu vardı ya?...

Öfkeli bir sesle kendi kendine söylendi Bernard:

— Gerçek bir insan değilmiş de... «Gençlik rüyaları» isimli kutunun mucizesiymiş de... Çocuk kandırıyor!

Sofi sertleşti:

— Gör öyleyse...

Elini, başucundaki küçük masaya uzattı. Burada küçük siyah bir kutu vardı. Kenarındaki düğmeye basmasıyla bronz tenli, gladyatör vücutlu adam kayboluverdi.

— İnandın mı şimdi?

İnanmıştı kocası. Zoraki bir gülümsemeyle:

— Aldanmışım, diye mırıldandı. Ama yine de suçlusun. Düşündüğün erkek tipi demek öyle bir şeymiş. Hayâl ettiğini bir düğmeye basmakla karşında bulabileceğine inansaydım, kutuyu almana müsaade eder miydim?

Biraz olsun rahatlamıştı. İleri tekniğin, «İmkânsız» denen şeyi ortadan kaldırdığını bildiği, evinde de her şeyi otomatikleştirdiği halde, «Hayâl kutusu» nun marifetine bir türlü akıl erdiremiyordu.

Bir yandan günün yorgunluğu, diğer yandan küçücük bir kutunun yarattığı zihin yorgunluğu ile pardesüsünü çıkarıp, koltuklardan birine çökerek:

— Firmin! diye bağırdı.

Duvarda bir kapak açıldı, içinden çıkan madenî bir kol uzadı uzadı, ta yanına geldi. Bu uzayan kola pardesüsünü asan Bernard bir ıslık çaldı, pardesüyü alan kol kayboldu.

Haydi bunun önemli bir tarafı yoktu. Rahatı için buna benzer pek çok şeyler yapmıştı evde. Fakat o hayâl kutusu... Gerçekten de bir düğmeye basmakla hayâl ettiğini karşısında mı görüyordun acaba?

Karısı:

— Hem öyle ki, sahici bir insandan hiç farkı yok, dedi. İstersen elinle bile tutabiliyorsun.

— Demek tutabiliyorsun da...

Sofi güldü:

— Artık bir hayâli de kıskanacak değilsin ya...

— Yoo, ne diye kıskanayım?

Öyle ya, ne diye kıskansındı? İşinden başka bir şey düşünmeyen bir erkeğin karısını kıskanmaya hakkı var mıydı? Zavallı kadıncağız sıkıntıdan patlayacak değildi ya... Vakit geçirmek için zararsız bazı çarelere başvuracaktı elbet.

— Sen benim tek erkeğimsin, diye güldü karısı. Ama, kutuyu kullanmaktan da çok hoşlanıyorum.

Önemsemez bir tavırla:

— Budalaca bir icat, dedi Bernard.

Dedi ama, kutu hakkında karısının söylediklerinin doğru olup olmadığını da bayağı merak ediyordu.

Karısının uyumasını zor bekledi. Sofi kendinden geçince de, kutuyu kaptığı gibi bitişik odaya geldi. Divana uzandı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Güzel sekreterini düşünerek, heyecanla düğmeye dokundu. Hayret! Genç sekreteri karşısındaydı şimdi. Hem de, onu her zaman görmek istediği gibi... Çırılçıplak! Dağınık saçlarıyla mahçup bakışlarını gizlemeye çalışıyordu.

Genç erkeğin benliğini garip bir duygu kaplamıştı. Hay Allah... Ne yapacaktı şimdi? Sekreterini bu pozda görmeyi dilemişti de, sonrasını hiç düşünmemişti:

— Afedersiniz, çok üzgünüm, diye kekeledi.

Genç kızın iri mavi gözlerinde bir hayret, dudaklarında geniş bir tebessüm belirdi. Hele heyecanla kalkıp inen göğüsleri, her şeye hazır olduğu hissini veriyordu insana.

Yapacak başka bir şey yoktu. Dâvetkâr bakışlarla bekleyen genç kıza yanaşıp, ince bileklerinden tuttu. Kulakları uğulduyor, başı dönüyordu. Yıkılıverdiler divana. Aşkın ebedî ve ezelî bir oyunudur başladı. Ancak arkasından bir sesin:

— Kocacığım, diye fısıldamasıyla kendine geldi.

Kalkması ile de, karısıyla burun buruna geldi! Ne yapacağını şaşıran Bernard:

— Sadece... diye kekeledi. Niyetim sadece kutuyu tecrübe etmekti.

Kadının cevabı, sevgiyle fısıldamak oldu:

— Kocacığım...

Fakat Sofi bakışlarını divana çevirmişti. Bernard da az önce divana yatırdığı sekreterine baktı. Fakat o ne? Divana yatan sekreteri değil, ikinci bir Sofi idi! Yani karısı!

Sofi'lerden ayakta duranına:

— Sen bir hayâlsin kaybol! dedikten sonra, divanda yatana dürüst bir koca gururu ile:

— Artık hayâl kutusunu tecrübe etmeye ihtiyacımız yok değil mi sevgilim, dedi. Meret kutunun, sevişmenin en hararetli anında, «Kocacığım» diye bağırıp, pişmiş aşa soğuk su katmaktan başka bir marifeti yok!

«M. Piedoue'den»

iyi plânlanan ve yürütülen
bir reklâm ve tanıtma faaliyeti
bir müessese için
masraf kapısı olmaktan çıkar;
karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 16637 — 94)

Milletler Gülüyor

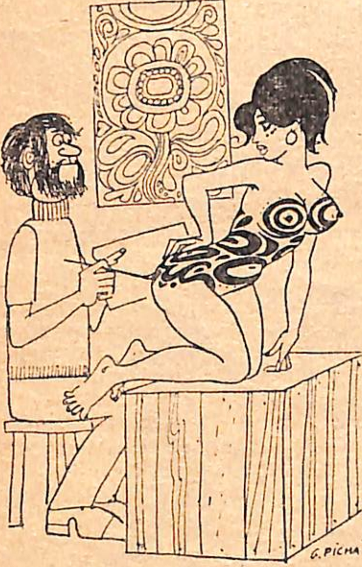
Modern spor

Hastayı uzun uzun muayene eden doktor:

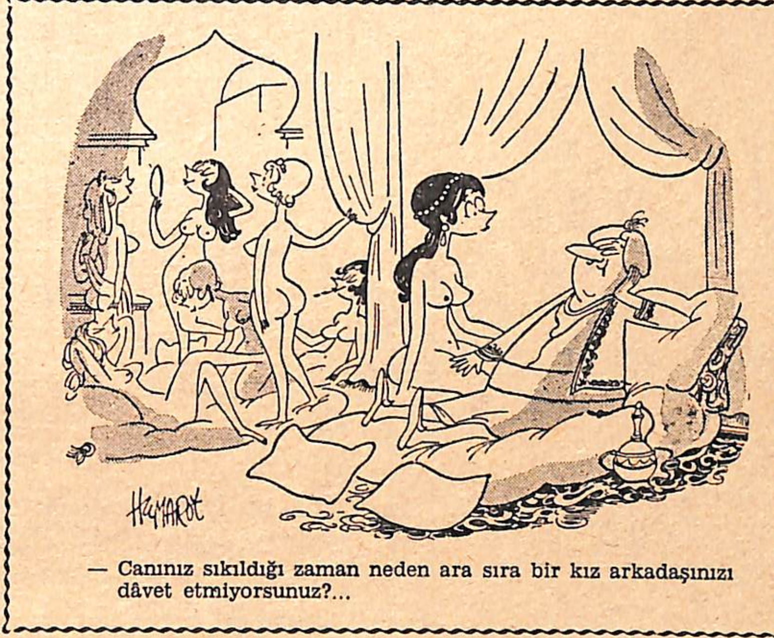
— İlâca ihtiyacınız yok, dedi. Fazla kilolarınızı atmak istiyorsanız, hiç olmazsa günde iki kere spor yapmaya çalışınız.

Orta yaşlı hasta bir süre düşündükten sonra:

— O kolay, dedi. Sabah akşam işim ile evim arasındaki yolu yürüyeceğime, günde iki kere otobüse binerim!

— Her şeye rağmen pek de kısa yapmayın elbisenin boyunu olmaz mı?

— Canınız sıkıldığı zaman neden ara sıra bir kız arkadaşınızı dâvet etmiyorsunuz?...

Haydi sokağa!

Uçak binlerce metre yüksekte homurtularla yoluna devam ederken, yolculardan birinin yaramaz çocuğu da sabırları tüketiyordu. Kulvarda koşuyor, topuyla oynuyor, görevlilerin ayaklarına dolaşıyordu. İyice kızan hostes, çocuğun kulağını çekti ve:

— Bana bak küçük, dedi, uçakta olduğunu unutma! Canın sıkıldıysa al topunu, git dışarda oyna!

— Bir televizyonları bile yok! Akşamları evlerinde neyle vakit geçirirler acaba?..

Rica ve dua

Bir İskoç köyüne gelen rahip, fakirlere yapılacak yardımın sevabından uzun uzun bahsettikten sonra:

— İlk bağışı ben yapıyorum, diyerek başından çıkardığı şapkasına bir miktar bozuk para atıp, iane toplanması için şapkayı cemaatten birine verdi. Kilisenin içinde bir kaç kere dönen şapka, yarım saat sonra rahibe geldi. Fakat hayret! Yardım toplanması şöyle dursun, muhterem pederin, «İlk bağış» diye şapkaya attığı bozukluklar bile toz olmuştu!

Şapkayı başına takan, ellerini gökyüzüne açan rahip:

— Şükürler sana Tanrım, dedi. Şapkamı bana iade ettiğin için!...

UNUTKANLIĞIN SONU

İkisi de üzgündü ve biri arkadaşını teselli ederken, diğeri durmadan:

— Zavallı Tintin, hayatı, aileni, arkadaşlarını bırakıp nasıl da gittin! diye dövünüp duruyordu.

— Acını anlıyorum, dedi arkadaşı. Ama bağırıp çağırmakla giden gelmez ki... Ölümünün sebebi neydi?

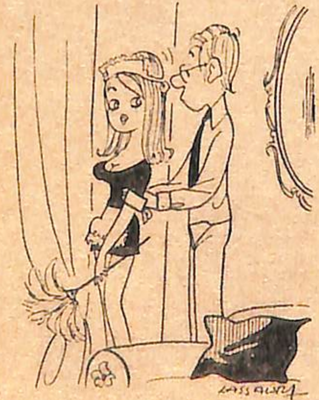
— Aaah ah! diye inledi üzüntüden yerinde duramayan. Unutkanlığının kurbanı oldu! Hafızasının işe yaramadığını bildiği için unutması gereken konularla, önemli olaylar arasında bir ilişki kuruyordu. Diyelim kendine bir gömlek alacak. Boyun ölçüsü 40 numaradır. Gömlekçiye gidene kadar yaka numarasını unutacağından, 1939 - 40 yılları arasında patlak veren İkinci Dünya Savaşı ile hemen bir bağ kurar, kaç numara gömlek istediğini soran tezgâhtara, 39-40» derdi.

— Eee?...

— İşte yine öyle olmuş. Gömlek almak için girdiği mağazada tezgâhtar: «Yakası kaç numara olacak?» diye sormuş. O sormuş ya, bizimki yaka numarasını unuttuktan başka, hangi dünya savaşı ile ilişkisi olduğunu da unutunca «39-40» diyeceği yerde «14-18» demesin mi?...

— Peki sonra ne oldu?

— İşin acı tarafı da sonrası ya, diye inledi adam. Gömleği giyip, yakasını ilikledi, gözlerimizin önünde boğuldu!

— Babanız da bana aynı işi teklif etmişti, ama yüksek fiyata!...

Neye yarar?

Gecenin zifirî karanlığında önce kırmızı feneri, sonra fenerin altındaki taş yığınını gören adam, korkunç bir frenle tehlikeyi geçiştirdikten sonra, fenerin yanında duran bekçiye sordu:

— Eskiden de var mıydı bu fener?

— Yeni koyduk, diye cevap verdi bekçi.

— Peki bu fener ne işe yarıyor?

— Taş yığınını göstermeye...

— Taş yığını ne işe yarıyor?

Şoförün amma da kafasızına çattık gibilerden başını iki yana sallayan bekçi cevap verdi:

— Üstüne fener koymaya!...

Yaş meselesi

Bir partide tanışmışlar, hemen arkadaş olmuşlardı. Kadın, henüz ismini dahi bilmediği erkeğe sordu:

— Kaç yaşında gösteriyorum mösyö?

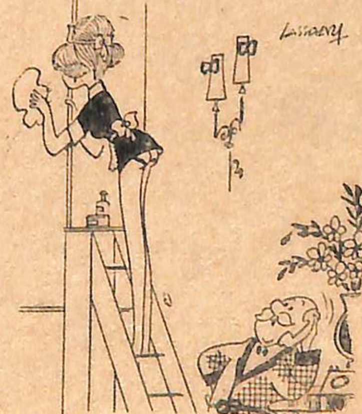
Bir süre düşünen erkek:

— Akıllı uslu oluşunuza bakılırsa, otuz; şıklığınıza bakılırsa, yirmibeş; güzelliğinize bakılırsa, yirmisinde gösteriyorsunuz, dedi.

— Çok naziksiniz ama, kesin bir şey söylemenizi beklerdim.

İçkisinden bir yudum daha alan genç adam:

— Pekâlâ, dedi. Kesin bir şey söylemem için biraz bekleyin de, şu rakamları bir toplayalım bakalım!

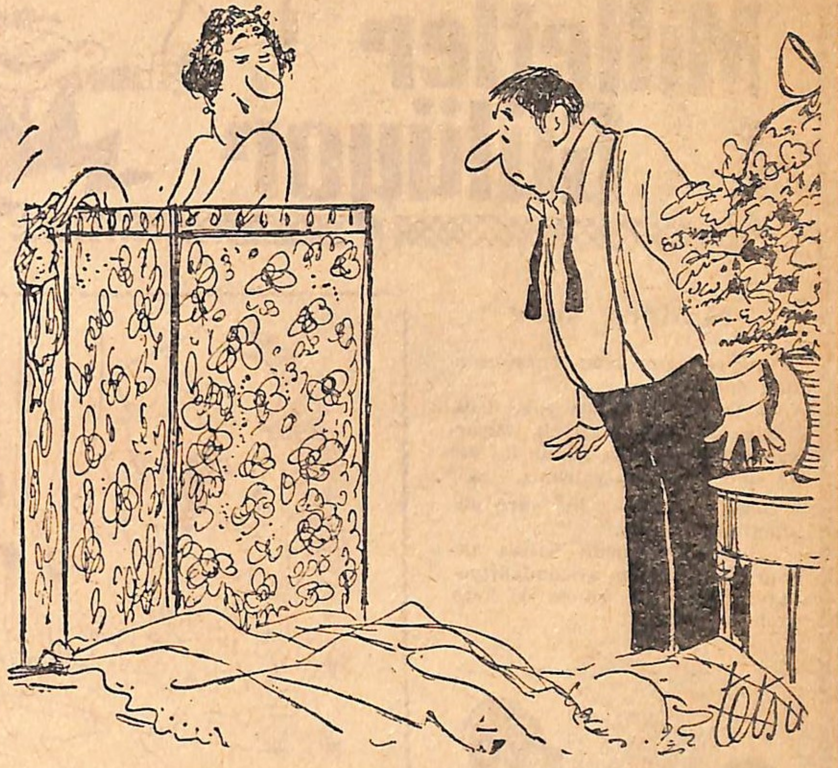

— Evet dostum, bugün hayatı pespembe görüyorum... Etrafı siyah dantellerle süslü olarak!..

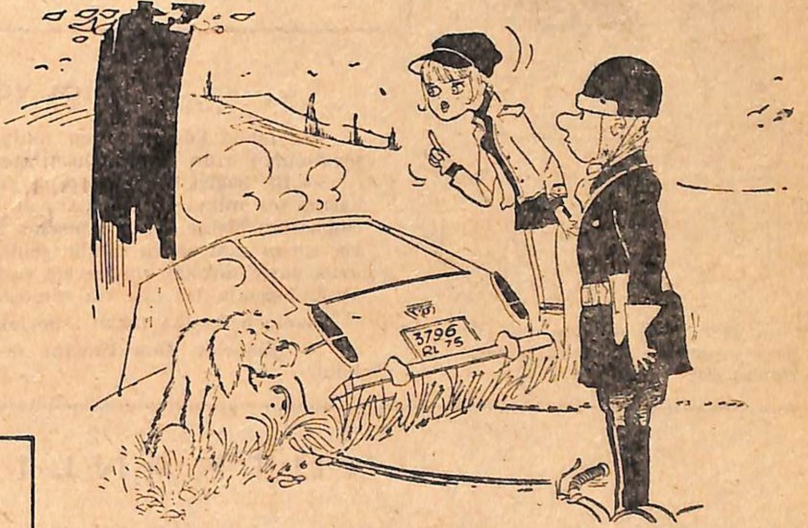
Dünya Karikatürleri

— ŞAYET GÜZEL TANGO BİLEN BİR KAVALYE ARARSANIZ, BENİ ÇEKİNMEDEN UYANDIRABİLİRSİNİZ !..

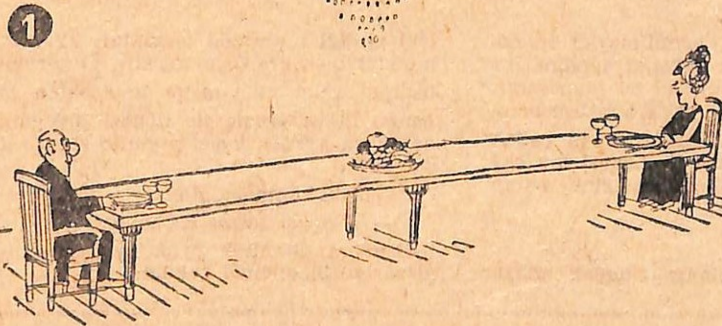

— VÜCUDUMDA DÖVME OLDUĞUNU SANA SÖYLEMEYE UNUTMUŞTUM !..

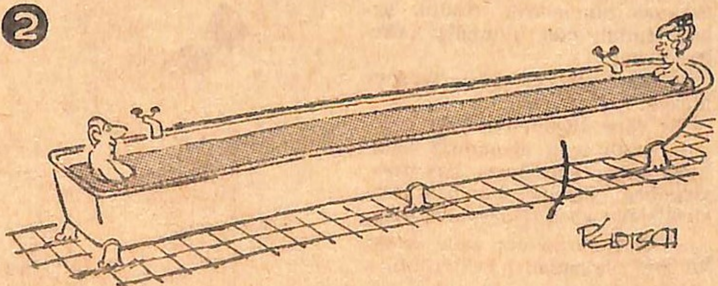

— BU SANA SON OTOMOBİLİ KULLANMA İZNİ VERİŞİMDİR, ANLAŞILDI MI ?..

1

2

YAZISIZ

— BU SENE SENİ ŞIMARTTIM DEĞİL Mİ ?..

Akbaba

Gelecek Haftaki Sayısında:

AH ŞU KÜTÜKLER!

2 Haziran seçimleri ile ilgili siyasî hiciv hikâyesi :

ADNAN VELİ

Düdüklerden sonra..

Haftanın ilginç yazısı :

REFİK ERDURAN

Tanrı beterinden korusun!

Yazan: Vedat SAYGEL

EMİN USTA

Muzaffer İZGÜ'nün

Gelecek sayımız için hazırladığı şaheser bir hikâyesi.

Onu okuyacak, okuyacak, «Ah, bitmese!..» diyeceksiniz.

SÜAVİ SÜALP

Gelecek sayımız için hazırladığı :

EĞLENCELİK SAYFASINDA

Bekârlara hem yemek veriyor, hem çiçek dağıtıyor, hem şarkı söyletiyor...

Bu müstesna eğlenceyi kaçırmayınız.

Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Zeki BEYNER, Şadi DİNÇÇAĞ, ERDOĞAN, SUHA, KUTLU ve Suat YALAZ'ın neşe ve espri kaynağı karikatürleri.

Gelecek hafta Akbabasız kalmamak için, bayilerinize şimdiden sipariş ediniz.

Akbaba

Renkli İlâveli Yaz Sayımız

Bütün yazarlarımız, bütün çizerlerimiz kalemleri ve fırçaları ile fevkalâde bir yaz sayısı hazırlıyorlar.

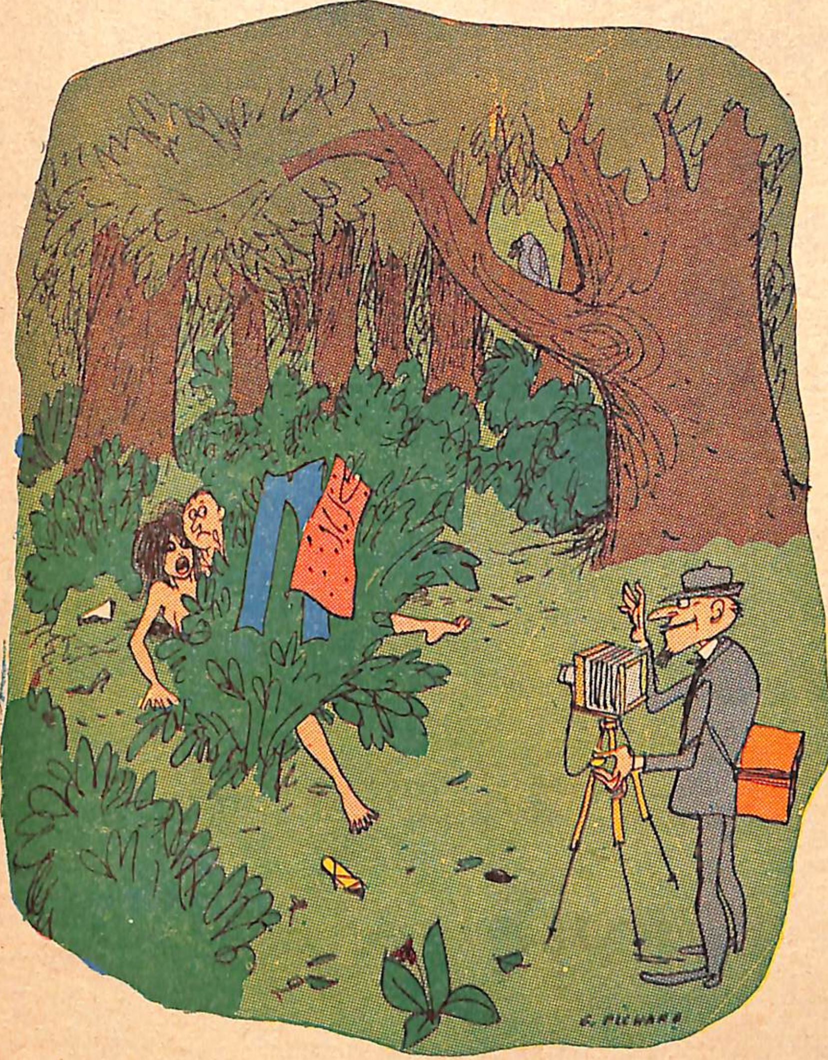
Okuyucularımıza büyük sürpriz!

Pek Yakında:

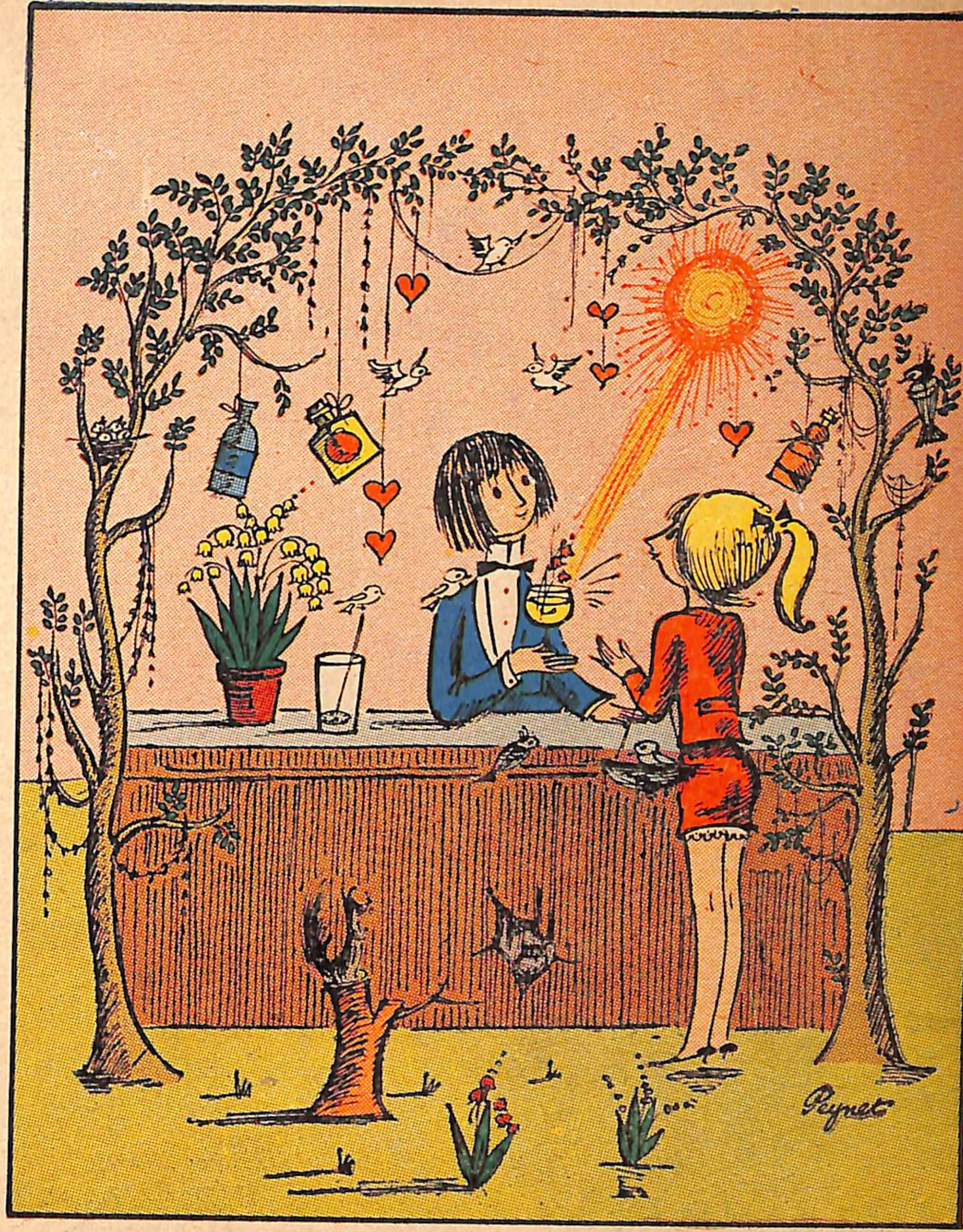
Renkli ilâveli yaz sayımızda.

(Ak.: 96)

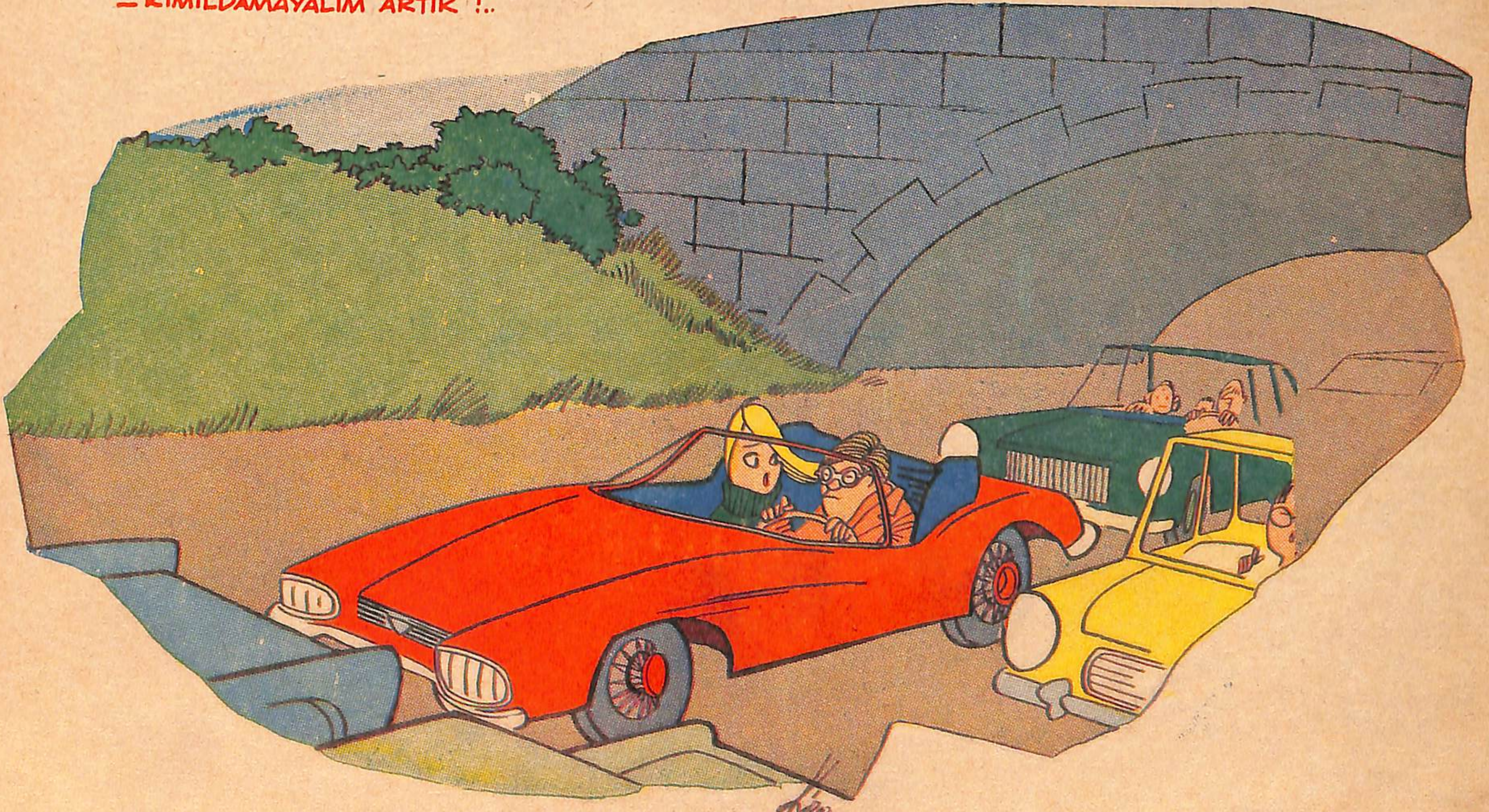
Akhaha

— KIMILDAMAYALIM ARTIK !..

— SİZE "MAYIS" ADLI ÖZEL KOKTEYLİMİ VEREYİM. FORMÜL ŞUDUR: BİR PARÇA MÜGE, BİR DAMLA ŞEBNEM, BİRAZ GÜNEŞ IŞIĞI VE AŞK !..

— MADDÎ DURUMUMU DÜZELTİNCEYE KADAR SİZE TAHAMMÜL ETMEK ZORUNDAYIM !..